

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 9, П'ЯТНИЦЯ, 27 ЛЮТОГО 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 9, FRIDAY, FEBRUARY 27, 2015

\$2.00

У столиці України відбувся міжнародний Марш гідності

На чолі колони, взявшись за руки, йдуть провідники держав. (Фото: Хроніка Далії Грібаускайте)

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Дебальцеве – з різних точок зору

Петро Часто

Пройнята – і це вже на довгі часи – гарячим духом Майдану, Україна сьогодні надзвичайно чутлива до всього, що стосується війни на сході. Чутлива і свідомо того, що це війна не просто за Донбас – мова йде про долю української нації, про останнє „або-або“: своя правда у своїй хаті або смерть у московській неволі.

Тому коли там усе йде, як слід, коли наші „кіборги“ стоять на лінії фронту непробивною стіною, життя спільноти майже не відрізняється від звичайного плину: люди трудяться, діти вчаться, молодь кохається і справляє весілля.

Але тільки-но щось не так, як, наприклад, було під Іловайськом, в суспільстві відразу здійсмається буря емоцій, в якій важко відокремити чутки і здогади від реальності. А ще коли верхи, державні і військові, спізнюються з поінформованістю чи по-різному тлумачать одну й ту ж подію, виникає небезпечний загальний розлад у думках і почуттях.

Нове свідчення – Дебальцеве. Що не експерт, що не автор, то різний „жанр“ – від переможної оди до чорно-білої драми і до трагедії поразки. Ледве чи найближчим часом цей різнобій можна буде звести до спільного знаменника. Все ж спробуймо бодай в якомусь логічному порядку розмістити різні оцінки і висновки з приводу відходу українського війська від Дебальцева.

Дебальцеве – один з найважливіших тран-

(Продовження на стор. 17)

КИЇВ. – 22 лютого в столиці відбувся Марш гідності, у якому взяли участь провідники України та гості з ряду держав, зокрема президенти Литви Далія Грібаускайте, Польщі – Броніслав Коморовський, Федеративної Республіки Німеччина – Йоахим Гаук, Молдови – Ніколас Тімофті, Грузії – Георгій Маргвєлашвілі, Словацької Республіки – Андрей Кіска, Президент Європейської Ради Дональд Туск, прем'єр-міністри Латвії Лаймдота Страумя, Естонії Тааві Рийвас, Голова Конгресу депутатів Еспанії Хесус-Марія Посада-Морено, заступник Голови Народних зборів Болгарії Дімітар Главчев, міністри закордонних справ та їх заступники Чеської Республіки, Франції, Угорщини, віце-президент Європейського парламенту Ріхард Чарнецький, заступник Генерального секретаря Ради Європи Габрієла Батаїні-Драгоні, радник Президента Румунії Андріан-Джорджеску Скутару, Посол Ірландії в Україні Елісон Келі. Вони прибули на вулицю Інститут-

ську в центрі Києва до пам'ятного знака героям „Небесної сотні“. Сюди ж прибули члени українського уряду, народні депутати, посадовик Києва Віталій Кличко, провідники Церков і релігійних організацій.

На чолі колони, яка попрямувала в напрямку станції метро „Хрещатик“, взявшись за руки, йшли провідники держав.

У самій колоні, яка налічувала кілька тисяч осіб, люди тримали плякати „Україна – це Європа“, державні прапори України, прапори Євросоюзу, Меджлісу кримськотатарського народу, а також символіку низки українських добровольчих батальйонів.

У центрі колони розгорнули великий прапор України.

Перед тим представники чужоземних делегацій побували на Михайлівській площі, де оглянули російську військову техніку, яку захопили українські військові у зоні бойових дій. (УНІАН)

В Чикаго вшанували пам'ять „Небесної сотні“

ЧИКАГО. – Водночас з міжнародними акціями вшанування пам'яті Небесної сотні та полеглих за Україну героїв, поминальне віче відбулося 22 лютого в українській ділянці Чикаго, в якому взяло участь декілька сотень осіб.

Віче розпочалось Панахидою у вічну пам'ять „Небесної сотні“ у церкві свв. Володимира і Ольги. Її відслужили декан Чикагської єпархії о. Василь Салковський разом з священниками з Української Православної та Української Греко-Католицької Церков.

Після Панахиди люди вийшли на площу, де представники українських організацій міста організували виступи і зустріч з сенатором

Річардом Дурбіном, співголовою створеного при Сенаті США Українського Кокус (Senate Ukraine Caucus), метою якого є на найвищому державному рівні представляти і відстоювати інтереси України у США. Сенатор Р. Дурбін в черговий раз висловив свою підтримку Україні і сказав, що Український Кокус робитиме все можливе, щоб Україна отримала військову допомогу від США в цей час нестримної агресії з боку Росії.

На вічі виступили учасники київського Євромайдану. Вони висловлювали вдячність американцям українського походження, котрі в

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Військова техніка надійшла з ОАЕ

АБУ-ДАБІ, Об'єднані Арабські Емірати. – 23 лютого Президент України Петро Порошенко відвідав Міжнародну виставку оборонної промисловості IDEX-2015, яка відбувається в Об'єднаних Арабських Еміратах (ОАЕ). На виставці українські підприємства-виробники підписали декілька важливих контрактів на десятки мільйонів доларів. Начальник Генерального штабу Віктор Муженко підписав документ про військово-технічну співпрацю між Україною та ОАЕ. Перша військова продукція, зокрема броньовані автомобілі, вже надійшли з ОАЕ. П. Порошенко під час відвідання виставки спілкувався з представниками української громади, подякував їм за фінансову підтримку української армії. Юрій Старушок, який вже понад 10 років проживає в ОАЕ, звернувся до Президента з проханням допомогти йому потрапити в армію, бо він хоче воювати за Україну. (Прес-служба Президента, „Укрінформ“)

■ Відбулася зустріч в ООН

НЮ-ЙОРК. – Міністер закордонних справ Павло Клімкін під час візиту до Нью-Йорку зустрівся 23 лютого з Генеральним секретарем ООН Бан Кі-муном, котрий висловив розчарування результатами переговорів у Мінську, після яких терористи продовжують військові дії, в результаті чого страждає цивільне населення. П. Клімкін наголосив, що захоплення терористами за підтримки Росії Дебальцевого та триваючі атаки на інших напрямках є грубим порушенням Мінських домовленостей. У ході зустрічі обговорена можливість розгортання операції ООН з підтримання миру в Україні. (Прес-служба Міністерства закордонних справ)

■ Діяла виставка російської зброї

КИЇВ. – У дні річниці Революції гідності у Києві 22 лютого діяла документальна виставка „Присутність. Докази агресії російських військ на території України“. У експозиції були представлені боеприпаси, зразки важкої техніки, стрілецької зброї, безпілотники, документи, одяг, докази інформаційної війни, фотографії та відеодокументи. Ініціатива виставки належить Адміністрації Президента України. Експонати для виставки надали Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ, Служба безпеки, Національна гвардія, Державна прикордонна служба та Державна служба з надзвичайних ситуацій. Андрій Таранов з Адміністрації Президента повідомив, що на виставці підтверджено застосування ворогом найсучаснішої техніки, яка задіяна з боку незаконних збройних формувань так званих нових республік. (Прес-служба Міністерства закордонних справ)

■ Стан здоров'я Савченко погіршується

КИЇВ. – Офіційний представник Верховного комісара ООН з прав людини Руперт Колвіл 23 лютого у Женеві висловив стурбованість станом здоров'я Надії Савченко та закликав негайно звільнити ув'язнену. У Міністерстві закордонних справ Росії цей заклик назвали „безцеремонною і відкритою спробою тиску на правосуддя“. Н. Савченко голодує на знак протесту проти свого утримання в Росії. Вона втратила до 20 кілограмів ваги. 24 лютого на сайті партії „Батьківщина“ оприлюднено перелік 35 осіб, відповідальних за викрадення і судове переслідування народного депутата Н. Савченко, Список очолив Президент Росії Володимир Путін. „Ці особи повинні бути притягнуті до відповідальності, світ повинен накласти на них персональні санкції“, – пояснив народний депутат від „Батьківщини“ Іван Крулько. (Bi-Bi-Ci, Радіо „Свобода“)

■ Курс гривні знизився

КИЇВ. – Котирування гривні 24 лютого на міжбанківському валютному ринку встановилися на рівні 32-33.5 грн. за 1 дол. Деякі угоди йшли за курсом 34. грн. за 1 дол. США. Котирування гривні щодо євро було на рівні 36.2-37.9 грн. за 1 євро. За даними Національного банку України, середній курс становив 31.6 грн. за 1 дол. (УНІАН)

Погляд з Росії на Дебальцеве

Російський соціолог, історик, публіцист Микола Митрохин оприлюднив у заблокованому в Росії незалежному інтернет-виданні „Грани.ру“ свою точку зору на події в Дебальцевому.

Історія дебальцевського „котла“, схоже, закінчується. Надії на те, що український Генштаб має якісь приховані досі пляни чи резерви для радикального виправлення ситуації, зникли. Істина проста: попри жорсткий опір на цій території українська армія втрачає величезне число дуже потрібної їй воєнної техніки. Моральний дух нації зазнає найсильнішого удару. Війна з Росією при цьому не закінчилась, а лише призупинена – бодай на кілька місяців.

Навіщо усе це було потрібне? З одного боку, дебальцевський виступ, що зберігся після успішного наступу української армії в липні-серпні 2014 року, давав їй велику стратегічну перевагу, дозволяв перейти до штурму усіх основних міст Донбаського регіону – Горлівки, Єнакієва, Макіївки і самого Донецька (фактично Донецьк, Єнакієве і Горлівка були напівоточені). У стані миру цей виступ дозволяв контролювати єдиний залізничний маршрут між Донецьком і Луганськом, і найкоротший автошлях. Це забезпечувало величезний вплив України практично на всю економіку Донбасу.

Але з першої половини серпня ситуація сильно змінилася. Українській армії уже протистояли не розрізнені і погано озброєні угруповання бойовиків. Російська армія передала їм десятки танків і одиниць артилерії, в тому числі установок залпового вогню (в основному з захоплених в Україні, в Криму), навчила місцевих спеціалістів і мобілізувала „волонтерів“ з числа колишніх російських вояків з бойовим досвідом, поставила ці угруповання під загальне командування, яке очолив російський генерал. Понад це, російські війська зайняли позиції в 20 кілометрах від лінії фронту і стали страхувати бойовиків від проривів української армії, брати участь у артилерійських обстрілах і особливо важливих операціях на передовій. Таким чином сталися якісні зміни у тому, що називають „арміями“ ДНР та ЛНР.

В цій ситуації дебальцевський виступ став для української армії проблемою. Щоб утримати його у нових умовах сил бракувало. Усі армійські ресурси були мобілізовані ще раніше, і нічого принципово нового для протистояння з супротивником Україна не мала. Постачання українських військ зброєю суттєво поліпшилося (з боеприпасами у них завдяки ще радянській спадщині проблем не було ніколи), але проваленим виявився головний момент в підготуванні нової кампанії – мобілізація. Дебальцевський виступ захищало всього 7,000-8,000 бійців. Бої велися дуже малими силами – групами від 20 до 100 бійців при підтримці одного-двох танків. І те, що у вирішальні моменти українська сторона не мала півтисячі бійців резерви і відповідного числа бронетехніки для ліквідації особливо небезпечних проривів, мало сумні наслідки.

Про причини цього (попри небажання значної частини призовників йти на війну) тепер ведуть суперечки. Багато звинувачень (вочевидь,

справедливих) звернено до українського командування, яке виявилось нездатним забезпечити ефективне управління резервами і концентрацію військ на напрямках удару. Не без підстав критикують і політичне керівництво, яке робило багато заспокоїливих заяв про ситуацію в „котлі“ і слабо реагувало на прохання про допомогу, не забезпечило своєчасну евакуацію мирних мешканців. І це при тому, що загроза оточення дебальцевської групи була очевидна з середини січня.

Які висновки можна зробити з сумної історії дебальцевського „котла“?

1. Українська армія показала, що вона в цілому може ефективно тримати оборону проти систематичних атак нерегулярних частин російської армії, які чомусь називають „ополченцями“ чи „сепаратистами“, а також окремих російських підрозділів, в тому числі танкових.

2. При цьому вона не уміє атакувати сильного противника – і невідомо коли набуде такого уміння, особливо з нинішнім складом генералітету. В цілому очевидно, що остання надія на успішну наступальну операцію з визволення всього Донбасу вмерла ще на початку серпня. І поки російські війська стоятимуть в Донбасі, про рішучий наступ мови бути не може.

3. Українська армія має проблеми з постачанням усім, крім боеприпасів, і невідомо, на який час в українського суспільства вистачить засобів, сил і терпіння її утримувати. Змін в ситуації можна чекати лише після масштабних реформ усього державного апарату, які покищо розгортаються надто повільно.

4. Армія дуже малочисельна і ще погано забезпечена сучасними озброєннями. Питання поставок закордонного „летального“ озброєння щонайшвидше буде вирішене у найближчі місяці – і ситуація з Дебальцевим цьому сприяє. Але Україна мусить подбати не тільки про те, щоб освоїти отримане, а й про те, щоб виробити своє у достатній кількості. І не стільки для наступу, скільки для оборони.

5. Мінські угоди не привели до повноцінного перемир'я, і навіть якщо вони спрацюють (після остаточної поразки дебальцевського угруповання), війна буде продовжена. Цього передовсім хочуть в Донецьку і Луганську, оскільки тамтешні воєнно-політичні структури не пристосовані до мирного життя. Колишні дрібні бандити, що стали до керма ДНР-ЛНР, управляти економікою та соціальною сферою не можуть. Крім того, в ситуації мирного „простоя“ їх починають роздирати протиріччя на базі особистих амбіцій і поділу награваного.

6. Втрати російської армії були такі надто великі, що для наступу вже не буде багато охочих. На глибокі прориви найшвидше підуть російські контрактники, і до цього мають бути готові і російське суспільство, і Україна, і співспонзори мирного процесу.

Переклад з російської мови: „Свобода“.

АКТУАЛЬНЕ

Люстрацію гальмують у регіонах

Володимир Єфімов

Наша центральна влада об'єктивно недопрацює, робить чимало помилок, не встигає реагувати на зовнішні виклики, запізнюється з реформами, веде непрогнозовану фінансову політику. Дії Центрального банку не сприяє більшість „народної маси“. Тому й багато жовчної критики, якщо не нарікання. А от конструктивних пропозицій та дій малувато. Тим паче, що несподівані новини стаються практично щодня.

Інтелігенцію Дніпропетровська вже давно турбує стан української культури у нашому регіоні, яка поступово занепадає. Особливо ці ганебні процеси прискорилися за часів правління Віктора Януковича, коли до влади на місцях прийшли кримінально-корупційні особи.

Ми переконані, що причин занепаду культурних процесів дві: некомпетентність керівництва

культурою та злочинна антидержавна та антиукраїнська діяльність окремих керівників культурних закладів.

Відомо, що усі керівники наших закладів культури (театрів, бібліотек, музеїв та інших) були насильно „загнані“ до Партії Регіонів, і до падіння влади В. Януковича з прибутку регулярно відраховували гроші на потреби цієї партії, а тепер фінансово підтримують Опозиційний блок. Про суми цієї антидержавної діяльності можна легко дізнатися, призначивши компетентну фінансову перевірку. Крім того, нині, у тяжкі часи військової агресії Росії проти України, ці „керівники культурою“ не тільки стоять осторонь фінансової та культурно-волонтерської допомоги фронтові, але й у мистецькому продукті підтримують антиукраїнські настрої.

(Закінчення на стор. 4)

Від „духовної сотні“ Майдану – до батальйону капелянів

Богдана Костюк

КИЇВ. – Рік тому зі сцени київського Майдану разом з нашим національним славнем лунала молитва. Українські священники всіх конфесій були разом зі своєю паствою. Нині молитвою і добрим словом священнослужителі підтримують воїнів, які боронять незалежність і територіальну цілісність держави. Християнські священники – представники різних конфесій – утворили батальйон військових капелянів; свою підтримку бійцям надають і юдейські та мусульманські духівники. І хоча відповідний закон лише готується, десятки священників на передовій вже змінили рясни на камуфляж. Але до рук взяли не так зброю, як Святе письмо.

Вояк на війні захищає країну. Священик – душу вояка. І не лише молитвою, Тому дуже добрим словом згадує офіцер добровольчого батальйону „Карпатська Січ“, захисник Донецького летовища Микола Тихонов духовну і моральну підтримку з боку капеляна о. Олега.

„На війні немає атеїстів. От з нами під час боїв за летовище був військовий капелян. Розмови ми з ним вели різні. Пригадую, як ми з ним на варті сиділи і обговорювали, хто які опери любить. Я, наприклад, люблю „Тоску“, а наш капелян інші опери згадував. Про книжки були розмови, і виявилось, що наш о. Олег любить фантастику, як і я“, – розповів М. Тихонов у розмові з кореспондентом Радіо „Свобода“.

Отець Олег – родом з Київщини, нині він служить дияконом в одній з протестантських церков у Києві. У новому терміналі Донецького летовища він змінив православного священника Київського патріархату.

Ці душпастирі належать до міжконфесійного батальйону військових капелянів, який утворено у перші дні воєнної агресії Росії проти України. Багато хто з капелянів служив на Майдані і пройшов „пекельні барикади“.

Отець Олег згадує: „Спочатку виник намір – служити з бійцями в окопах, на самій передовій. У нашому батальйоні ми багато думали, плянували і домовлялись, куди поїхати служити. Мені зателефонувала знайома волонтерка і спитала, чи можу привезти на летовище спальники. Таким чином я потрапив туди. Був там двічі, першого разу – на диспетчерській вежі 11 днів і на самому летовищі – пів місяця. А вдруге був майже місяця в новому терміналі. Зброю тримати доводилось, але молився, щоб не стріляти з неї, і щоб більше проповідувати, бути більше з бійцями, духовно й психологічно їх наставляти. Але й зброю до рук брав, як усі, бо наша праця була така – захищати Батьківщину“.

Єпарх Паризької єпархії св. Володимира Української Греко-Католицької Церкви, президент Українського Католицького Університету у Львові д-р Борис Гудзяк у розмові з Радіо „Свобода“ зазначив: „Сьогодні священники мають бути на фронті. Папа Франціск висловився такими словами: „Пастор повинен мати запах своїх овець“. Тому священники були на Майдані від перших днів – коли було холодно, небезпечно, темно, вночі, на морозі, коли стріляли, коли гинули. І є вони сьогодні на фронті, біля вояків, які стоять на цій грані між смертю і життям. Мені здається, що це і є роля, яку повинні виконувати і виконують душпастирі УГКЦ. Їм треба бути капелянами. Це особливе служіння, яке часом може набути більшої ваги, ніж автомат Калашникова“.

Капеляни щодня відвідують військові формування і провадять душпастирські зустрічі з військовими – і тими, хто перебуває в АТО, і тими, хто готується вирушити на захист України. Передають бійцям молитовники, освячені хрестики, образки з молитвами, щоб кожен мав можливість у будь-який момент помолитися Богові, розповідають у прес-служби УГКЦ.

Спеціальну релігійну літературу („Сідур“, молитовник, псалми) українським воякам єврейського походження передають у зону воєнних дій юдейські громади. За словами речника Дніпропетровської обласної єврейської громади Олега Ростовцева, у збройних силах і добровольчих батальйонах України немає юдейських душпастирів, але за потреби боець може отримати духовну і моральну допомогу.

„Щодо входження до війська капелянів-юдеїв, то це було б позитивним чинником. Наразі головне завдання – перемогти російського агресора і поновити територіальну цілісність України. Потім провести реформу сектора безпеки і збудувати сильне військо. А тоді можна вирішити питання щодо військових рабинів“ – розповів О. Ростовцев для Радіо „Свобода“.

Муфтії України Саїд Ісмагілов повідомив, що в українському війську наразі немає імамів, які виконують функцію капелянів. До бійців-мусульман у разі потреби приїжджають імами з найближчих мечетей.

Хоч самих мусульман, які воюють за Україну, багато. Ще влітку було зформовано батальйон чеченських добровольців, за Україну воюють і кримські татари, азербайджанці, представники інших народів, які сповідують іслам. Бійцям передають релігійну літературу, а перед від'їздом на передову з ними провадять бесіди муфтії, зазначають у мусульманському духовному центрі.

(Радіо „Свобода“, 18 лютого)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Складено „Чорну книгу Кремля“

КИЇВ. – 17 лютого Кабінет міністрів представив „Чорну книгу Кремля“ про злочини, вчинені Росією проти українського народу та його економіки. На початок лютого за час агресії загинуло понад 5,000 людей, майже 11 тис. осіб поранено. Станом на 1 січня кількість загиблих учасників антитерористичної операції перевищила 1,300 осіб. Реальні цифри можуть бути набагато більшими. Внаслідок окупації Криму і захоплення частини території Донбасу Україна втратила майже 20 відс. свого економічного потенціалу. Загальна сума руйнувань перевищує 1.2 млрд. грн. Книга видана українською, англійською, російською, німецькою і французькою мовами і найближчим часом буде передана в дипломатичні місії інших держав. (Радіо „Свобода“)

■ Агресію готували в Кремлі

МОСКВА. – 24 лютого редакція російської „Нової газети“ опублікувала зміст документа зі сценарієм Кремля щодо подій в Україні, поєднаний з розчленуванням. Плянуючи війну в Україні, оточення Володимира Путіна розраховувало розпочати розчленування України з Криму та Харківської області. Документ був представлений В. Путіну між 4 і 12 лютого 2014 року, до втечі Віктора Януковича. „Режим В. Януковича остаточно збанкрутував. Його політична, дипломатична, фінансова, інформаційна підтримка Російською Федерацією вже не має жодного сенсу“, – написано в документі. Автори наголошують, що Росія у жодному разі не повинна обмежувати свою політику в Україні тільки спробами впливати на київський політичний розклад“, – зазначено в документі. („Українська правда“)

■ Вибух у Харкові

ХАРКІВ. – 22 лютого під час Маршу гідності біля Палацу спорту вибухнула протипіхотна міна з радіокерованим пристроєм. Загинули дві особи, в лікарні померли 15-річний хлопець і 18-літній студент Харківської академії міського господарства. У лікарнях залишилися ще дев'ять потерпілих від теракту з використанням армійської міни. „Кров мирних демонстрантів на руках у Путіна і зграї його терористів“, – заявив радник міністра внутрішніх справ України Антон Геращенко. („Українська правда“)

■ Телеканали Януковича-молодшого

КИЇВ. – Генеральна прокуратура України встановила, що син колишнього Президента Олександр Янукович опосередковано володіє трьома телеканалами – „Тоніс“, „Погода ТБ“ і „Нові комунікації“. Про це 18 лютого повідомив голова Національної ради з питань телебачення і радіомовлення Юрій Артеменко. Генеральна прокуратура попросила Національну раду надати до Головного слідчого управління інформацію, чи проводилися перевірки цих телекомпаній, які їхні результати, а також надати копії реєстраційних документів телекомпаній. („Укрінформ“)

■ Янукович може повернути майно

КИЇВ. – На думку експертів, через рік всі активи Віктора Януковича і його наближених можуть бути повернуті колишнім власникам. Про це 24 лютого заявлено в аналізі експертів російського відділення „Transparency International“. „Незважаючи на наявність міжнародних правових інструментів для розшуку і екстрадиції з Росії В. Януковича та інших колишніх посадових осіб України, підозрюваних в скоєнні злочинів, до недавнього часу вони не розшукувалися ні в Росії, ні в інших країнах“, – нарікають в „Transparency International“. Значна частина майна, що фактично належить В. Януковичеві та іншим фігурантам українських корупційних справ, оформлена на третіх або підставних осіб, тому визначення приналежності розшукуваного майна зв'язане з труднощами. У доповіді наводиться виявлена схема офшорів і підставних компаній, через які члени сім'ї В. Януковича і його найближче оточення виводили з України значні фонди. („Укрінформ“)

Священнослужителі під час протистоянь на вулиці Грушевського у Києві. Лютий, 2014 рік. (Фото: Роман Піпілей / Радіо „Свобода“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Джен Псакі перейде у Білий Дім

ВАШІНГТОН. – Офіційний представник Державного департаменту США Джен Псакі займе посаду директора з комунікацій в адміністрації Президента Барака Обами. У своєму „Твіттері“ Дж. Псакі 19 лютого зазначила: „Дуже пишаюся тим, що приєднаюся до команди Білого Дому в квітні. Попереду – два захоплюючі роки з Барак-ом Обамою. Буду сумувати за найліпшими колегами з Держдепартаменту“. Дж. Псакі змінить на цій посаді Дженіфер Палмієрі, яка приєднається до виборчої кампанії Гіларі Клінтон. Планується, що Дж. Псакі вступить на нову посаду з 1 квітня. (УНІАН))

■ Ештон Картер відвідав Афганістан

КАБУЛ. – 21 лютого новопризначений очільник Пентагону Ештон Картер прибув з першою офіційною візитою до Афганістану, щоб зустрітися з представниками американського і афганського військового командування. Він заявив, що сподівається на продовження успішних дій в Афганістані і після виведення з країни американських військовослужбовців. Е. Картер провів також переговори з Президентом країни Ашрафом Гані Ахмадзаєм. Місія військ НАТО в Афганістані завершилася в кінці 2014 року. (Бі-Бі-Сі)

■ НАТО впевнене у своїх силах

БРЮСЕЛЬ. – Сили Північноатлантичного альянсу повинні бути готовими до можливої „маштабної і стрімкої атаки Росії“ на одну зі східноєвропейських країн-членів організації. Про це 21 лютого заявив заступник командувача об'єднаними силами НАТО в Європі генерал Едріан Бредшов. Генерал повідомив, що російське керівництво може використовувати „регулярні війська не лише для залякування і стримування, але й для захоплення території НАТО“. Е. Бредшов зазначив, що такі стрімкі дії вже були помічені за Росією „перед захопленням Криму“. Він підкреслив, що в „епоху постійного протистояння з Росією“, НАТО необхідно підтримувати єдину систему захисту східних кордонів, а також адаптуватися до підривних дій та інших методів гібридної війни, які Росія застосовує в Україні. (Українські національні новини)

■ Варіанти тиску на Росію

ВАРШАВА. – Захід має три варіанти тиску на Москву для зміни поведінки Володимира Путіна на сході України – заявив 21 лютого в інтерв'ю для польського телеканалу „TVN24“ Президент Польщі Броніслав Коморовський. „Перший – єдність Західного світу. Польща може грати ключову роль, оскільки ми є членом Європейського союзу і НАТО“, – пояснив він. Друга можливість полягає в економічній потужності Європи та Америки, оскільки „економіка Росії дорівнює економіці Італії. Тому Європа повинна сміливо використовувати свої переваги в цій галузі“. Третім напрямом, за словами Б. Коморовського, є підтримка України у поліпшенні її здатності захистити свою територію. „Варто подумати про це. США зараз на стадії обговорення цього питання. Я думаю, що ми в Польщі не повинні зробити помилку, заклавши цю тему. Якщо є дискусія про постачання зброї в Україну, ми повинні розглянути її“, – сказав Президент Польщі. (Радіо „Свобода“)

■ Кредитний рейтинг Росії впав

МОСКВА. – 22 лютого Міжнародне рейтингове агентство „Moody's“ знизило кредитний рейтинг Росії до „сміттевого“ рівня. Згідно з прогнозом, російська економіка „відчує глибоку рецесію в 2015-му і подальший спад в 2016 році“. У найближчі місяці прогнозується нове пониження рейтингу. За оцінками „Moody's“, зменшення довіри до Росії, ймовірно, викличе „обмеження внутрішнього попиту і посилення недофінансування російської економіки. Також в умовах міжнародного тиску у зв'язку з українською кризою підвищується ризик відповідних дій уряду Росії у вигляді „уповільнення платежів за зовнішнім боргом“. Попереднє зниження кредитного рейтингу відбулося в середині січня цього року. („Німецька хвиля“)

Українці Канади зібрали 15 тис. дол. на спальники

Аліна Дудка

КИЇВ. – Волонтери об'єднання „Євромайдан Отава“ зібрали 15 тис. дол. для придбання спальних мішків для українських вояків. Протягом січня добровольці вносили пожертви на сайт, де стартував проект. Гроші були передані фонду „Ukrainian Freedom Fund“, на які останній закупив 450 теплих спальних мішків для українських вояків, а загалом було придбано на пожертви 750 спальників.

„Ми вже давно тісно співпрацюємо з українцями в Канаді. Нам приємно спостерігати, що люди, які вже давно покинули Україну, серцем залишаються з нами. Ми вдячні кожній людині, яка внесла хоча б доляр на допомогу нашому війську. І окрема подяка волонтерам „Євромайдан Отава“, які стали ідейними надхненниками акції, поставили непросту мету і досягли її“, – сказав Едуард Возний, доброволець фонду „Ukrainian Freedom Fund“.

З початку військового конфлікту уряд Канади також активно підтримує Україну. Допомога спрямована на відновлення та підтримку економіки. Наприкінці січня втішною новиною стала заява уряду про надання кредиту в 200

Херсонські прикордонники отримали спальні мішки.

млн. дол. під низький відсоток для стабілізації макроекономіки України.

„З самого початку кризи Канада гордо і твердо стояла поруч з українцями, які сміливо билися за мир і свободу проти путінського режиму“, – прокоментував цю подію Прем'єр-міністр Канади Стивен Гарпер.

„Ukrainian Freedom Fund“ – це зареєстрована в Україні неурядова організація, створена групою українських та міжнародних підприємців, щоб підтримати Україну, гарантувати її національну безпеку, зберегти незалежність та демократичний шлях розвитку.

Люстрацію гальмують...

(Закінчення зі стор. 2)

Можна наводити десятки й сотні фактів щодо порушення законності та моралі місцевими керівниками в царині культури, а також щодо злочинної протидії державній патріотичній лінії керівниками, поставленими на посаду владою В. Януковича або ж тими, хто активно підтримував ту владу.

Замість сприяння розвитку української культури місцеві керівники активно сприяють поширенню пропаганди та агітації церковників Московського патріархату, які за чужинські (російські) гроші регулярно проводять російською мовою концерти і фестивалі художніх колективів та активізували непатріотичну кінодіяльність.

Разом з тим, центральна влада (Верховна Рада України, Адміністрація Президента та Кабінет міністрів) переймається, перш за все, загальнодержавними проблемами, і тому запланована нею люстрація розтягнута на три роки, та й то вона торкнеться лише центральних гілок влади. За цей час, як ми розуміємо, місцеві антидержавні керівники продовжуватимуть руйнування культури України.

Отут потрібна довідка: прийнятий Верховною Радою України (під тиском Майдану гідності) минулого року Закон „Про очищення влади“, який мав вступити у дію в жовтні 2014 року, ще й досі не запрацював. Причини? Антидержавні сили, які досі служать Москві, усіляко йому протидіють і гальмують процес. Так, 17 листопада 2014 року Верховний суд України звернувся до Конституційного суду України за роз'ясненнями щодо „законності Закону“ (голосували „за“ – 27, „проти“ – 15). Чого дивуватися, якщо навіть найбагатші наші олігархи Рінат Ахметов та Дмитро Фірташ у своїй економічній політиці керуються вказівками з Москви (про це частенько говорять коментатори та експерти в українських засобах масової інформації). Саме внаслідок бездіяльності 11 лютого знято з посади Генерального прокурора України Віталія Ярему.

Аби хоч якось протидіяти консервативності влади та гальмуванню процесу справжньої люстрації, представники дніпропетровських громадських організацій „Майдан Січеслав“, „Майдан Дніпро“ та Дніпропетровський люстраційний комітет неодноразово зверталися до Служби безпеки України (СБУ), прокуратури та обласного управління Міністерства внутрішніх справ (МВС), сигналізуючи про порушення законності керівниками культури в області й вимагаючи конкретних рішень. Однак, результату не було ніякого.

Тому спільними зусиллями названі активісти з своєї ініціативи 21 січня провели так зва-

ну „народну люстрацію“, вкинувши директора Дніпропетровського оперного театру Олександра Шароварова у смітниковий бак – після того, як він відмовився добровільно залишити посаду директора.

Активісти при цьому усвідомлювали, що діяли на межі законності, а за формою їхні дії нагадували хуліганство, але ж вони стверджують, що їхні дії були вимушеними через бездіяльність центральної влади: „Ми мусіли діяти таким радикальним чином, бо під лежачий камінь вода не тече“.

Втім, своїх цілей вони частково досягли, бо привернули увагу громадськості до ганебного стану культури в області та налякали інших одіозних керівників, яких намітили до такої ж нецивілізованої „народної люстрації“.

У наступні дні в Дніпропетровську серед „регіоналів“ при владі розпочалася паніка – з переляку вони зібралися і склали ганебного „відкритого листа“ у засоби масової інформації, в якому лайливі засудили демократичних активістів. Взагалі, усі місцеві антидержавні та антиукраїнські сили нині об'єднуються задля того, щоб знищити демократичний тиск на владу.

Враховуючи, що проведення законної люстрації на місцях в царині культури конче потрібно, і її треба завершити до початку виборчої кампанії у місцеві органи влади, активісти написали звернення до віце-прем'єра та Міністра культури України В'ячеслава Кириленка та до голови Дніпропетровської обласної адміністрації Ігоря Коломойського з проханням-пропозицією звернутися до Верховної Ради України з ініціативою щодо докорінної зміни Закону України „Про очищення влади“ в частині прискорення люстрації в областях, зокрема щодо створення відомчих люстраційних комісій, надіслати до Дніпропетровська компетентну комісію, аби вона, разом із прокуратурою, СБУ та МВС, розібралася зі станом керівництва закладами культури та культурними процесами в цілому в Дніпропетровській області, Дніпропетровській обласній адміністрації створити підготовчу комісію для якісного проведення люстрації відомчою комісією Міністерства культури, обласній прокуратурі ініціювати проведення слідства щодо фактів антидержавної та антиукраїнської діяльності низкою місцевих керівників за наданими нами первинними звинувачувальними матеріалами.

Тепер ми чекаємо реагування влади. А тим часом засоби масової інформації повідомили, що Венеційська комісія різко розкритикувала мляво діючий Закон „Про очищення влади“. Її представники допомагатимуть Україні у вдосконаленні закону. А час плине! Вороги продовжують руйнувати культуру!

Дніпропетровськ

Момент чикагського віча в пам'ять „Небесної сотні“.

В Чикаго...

(Закінчення зі стор. 1)

цей тяжкий для України час живуть її болями і надіями, підтримують волонтерський рух України щедрими пожертвами.

Після віча відбулася, за сприяння Консульства України в Чикаго, зустріч української громади з колишнім Президентом Литви Вітаутасом Ландсбергісом. Проф. В. Ландсбергіс розповів про становлення Литви як незалежної держави, про те, як її кількісно невеликий, але національно свідомий народ боровся за свою свободу з московським імперським реваншизмом.

В. Ландсбергіс зараз є представником Лит-

ви в Європарламенті і добре розуміє ситуацію, в якій опинилась Україна. Він наголосив, що боротьба, яку веде Україна, є важкою, тому що не звичайний збройний конфлікт, а геополітична війна, наслідки якої стосуватимуться всієї Європи і всього світу.

Місцевий Відділ Українського Конгресового Комітету Америки, який був головним організатором віча в пам'ять „Небесної сотні“, висловив вдячність усім учасникам акції за участь у ній і за виявлену ними щедрість в процесі збірки грошей для України. Зібрана сума піде на придбання авто медичної швидкої допомоги, різних медикаментів та безпілотної для української армії.

Організаційний комітет

Під час зустрічі з Вітаутасом Ландсбергісом, колишнім президентом Литви.

Панахида в церкві свв. Володимира і Ольги у Чикаго – в пам'ять „Небесної сотні“. (Фото: Василь Стецюк)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Англія стежить за шпигунами Росії

ЛОНДОН. – Британська контррозвідка (M15) активізує пошук та стеження за співробітниками російських спецслужб, які працюють у Великобританії – пише 23 лютого видання „The Times“, посилаючись на свої джерела. Того ж дня Прем'єр-міністр Дейвід Кемерон під час виступу у палаті громад британського парламенту офіційно оголосив про зміну політики щодо російських розвідників. Про посилення заходів боротьби з роботою російських спецслужб говорить той факт, що контррозвідка M15, розвідка M16 та управління урядового зв'язку при Міністерстві закордонних справ Великобританії оголосили про набір російськомовних співробітників. Міністер оборони Великобританії Майкл Фелон 19 лютого зробив вкрай жорстку заяву, порівнявши Росію з терористичною „Ісламською державою“, по суті назвавши кремлівських керівників терористами. („Кореспондент“)

■ Віктор Орбан тягне за Москвою

ЛОНДОН. – Євросоюз може застосувати своє право вето на угоду між Росією та Угорщиною щодо будівництва двох енергоблоків атомної електростанції „Пакш“, оскільки побоюється можливого блокування Будапештом нових санкцій проти Росії. Зараз російсько-угорську угоду вивчають два європейські агентства. Одне з них – „Євроатом“, яке поки що не дало згоди на постачання палива для атомної електростанції „Пакш“. Контрактом також цікавиться Єврокомісія, яка перевіряє легальність укладання угоди з „Росатомом“ без проведення тендеру. У Брюсселі побоюються, що рішення Прем'єр-міністра Угорщини Віктора Орбана не проводити тендер викликає його тісними зв'язками з Москвою, які „можуть призвести до протистояння Угорщини спробам наростити санкції щодо Росії“. (Українські національні новини)

■ Росія посилено озброюється

МОСКВА. – Виступаючи 20 лютого на урочистому концерті до Дня захисника Вітчизни Президент Володимир Путін заявив: „Ні в кого не повинно бути ілюзій, що можливо домогтися військової переваги над Росією чи якимсь чином на неї натиснути. На подібні авантюри у нас завжди буде адекватна відповідь. Наші солдати і офіцери довели, що готові діяти рішуче, злагоджено, професійно і мужньо, виконувати найважчі нестандартні завдання, як личить загатованій боездатної сучасної армії, яка береже свої традиції і військовий обов'язок“. Він також зазначив, що російська армія постійно вдосконалюється, рівняється на найсучасніші вимоги, і що за останні роки багато зроблено для підвищення ефективності системи військового управління. „Успішно реалізується масштабна програма переозброєння армії і флоти, в тому числі активно вдосконалюються система повітряно-космічної оборони і ядерні сили. Це гарантія глобального паритету“, – підкреслив В. Путін. („Дзеркало тижня“)

■ Проти ісламістів – спільними силами

БЮСЕЛЬ. – Представники Європейського союзу, ООН, США та Єгипту домовилися про координування спільних дій проти „Ісламської держави Іраку та Леванту“ у Лівії. Про це йдеться в оприлюдненій 20 лютого заяві віце-президента Єврокомісії Федеріки Могеріні. Як свідчить текст заяви, Європейський союз, ООН, США та Єгипет – представники країн, які найбільшою мірою постраждали від терористичного насильства і бойових дій у регіоні, зустрілися, щоб обговорити ситуацію у Лівії, зокрема боротьбу проти екстремізму. „Усі рішуче підтримують роль спеціального представника ООН з питань Лівії Бернардіно Леона у посередництві в справі формування уряду національної єдності, який міжнародна спільнота готова підтримати в боротьбі з „Ісламською державою“. Усі сторони вирішили підтримувати постійну координацію між ними, щоб визначити разом наступні кроки, які необхідно зробити“, – повідомила Ф. Могеріні. (Радіо „Свобода“)

Серце Європи билосся в Києві

Минув рік – героїчно-трагічний рік – від тих незабутніх лютневих днів, коли промосковський режим Віктора Януковича, втрачаючи ґрунт під ногами, кинув проти мирної всеукраїнської революції на столичному Євромайдані озброєних до зубів „беркутівців“, снайперів, бронетранспортери і водомети. Поділені на сотні самооборонці Майдану могли протиставити кровожерним катам лише дерев'яні щити, пробивані снайперськими кулями наскрізь, наче аркуш паперу, а ще – дивовижну хоробрість і стійкість, і святу вірність один одному й рідній Україні: весь світ бачив, як вони під прицілним вогнем виносили з барикад убитих і поранених товаришів...

Перша кров проллялася ще в ніч з 29-го на 30 листопада 2013 року. Антинародна влада, затягаючи незалежну Українську державу в московську орбіту, застосувала грубу силу проти студентської молоді, котра бачила майбутнє своєї країни в об'єднаній Європі.

Кривавою була також ніч з 10-го на 11 грудня, коли беззбройні майданівці протягом пів доби захищали барикади на вулиці Михайлівській від атак понад тисячі карателів з „Беркуту“, „Гепарду“ і внутрішніх військ.

Незламну силу духу Революція гідності виявила 19 січня 2014 року, на Водохрище, коли восьме з черги народне віче знову зібрало на Майдані Незалежності понад 100 тис. людей. Щільні ряди „Беркуту“, заблюкувавши вхід на Майдан з вулиці Грушевського, вперше схитнулися під настиском безстрашної молоді. Горіли автобуси, міліція застосувала водомети, сльозогінний газ, ґранати. Після цього віча революційне вогнище охопило всю Україну.

А з київського Майдану щодня йшли один за одним у безсмертя українські патріоти, українці і неукраїнці, поповнюючи героїчну когорту „Небесної сотні“. Знов і знов лунав над Україною цей вражаючий кожну живу душу новітній реkvіюм – „Пливе кача по Тисині“... 22 січня віддав за Україну життя 20-річний вірменин Сергій Нігоян, який читав на Майдані поему Тараса Шевченка „Кавказ“ і тримав на барикаді транспарант „Голосом народу говорить Бог“.

Переломними в цій мужній боротьбі українського народу за свободу і гідність стали дні 18-20 лютого, коли карателі убили 86 учасників протесту і ще 17 померли від поранень, і все ж барикади вистояли під страшним вогнем, давши В. Януковичеві і його посіпакам-україножерам зрозуміти, що час втікати з України...

В наступні лютневі дні на Майдані безперервно тривали виступи громадських діячів. Почалося глибше осмислення історичного значення Революції гідності. За її миролюбним характером захоплено спостерігав весь світ. З трибуни Майдану Україна чула голоси щирої підтримки від американців, канадців, прибалтійців, грузинів, поляків. Від імені усіх прихильних до української свободи говорив зі сцени Майдану польський член Європарляменту Яцек Маріюш-Вольський: „Ми були з вами, починаючи від грудня, ми з вами сьогодні – в жалобі за полеглими героями України, ми з вами завтра, коли ви будете відроджувати свою Україну, країну таких прекрасних і самвідданих людей“.

Достойний вдячної пам'яті виступ на Майдані великого діяча грузинського народу Михайла Саакашвілі: „Загарбницька російська імперія закінчилася тут, на Майдані, і хоробрість полеглих має стати запорукою незалежності України, бо це перемога правди, перемога для всього світу, також і для моєї Грузії. Серце Європи зараз б'ється не в Брюсселі, а в Києві!“.

ІСТОРІЯ

Владика Платон відроджував українську православну Церкву

Володимир Рожко

У Державному архіві Волинської області зберігається „Службова справа священика Артем'юка Павла“ з села Новоставці Рівненського повіту. Йдеться про о. Павла Артем'юка, пізнішого Владика Платона, Єпископа Рівненського і Крем'янецького Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) у 1942-1944 роках.

П. Артем'юк народився в грудні 1891 року, в селі Носові на Волині, яке нині відійшло до Польщі. Його батьки, Федір і Анастасія, були свідомими православними українцями і таким виховали свого сина. Після закінчення Учительської семінарії він працював вчителем, зокрема в селі Дермань, де йому випало вчити майбутнього видатного письменника Уласа Самчука, який про це згадав в своїх спогадах: „Зустрічався з рівненським єпископом Платоном Артем'юком, якого знав зі шкільних років, коли він учителював у Дерманській учительській семінарії і викладав у нашій вищепочатковій школі природознавство“.

П. Артем'юк 1913 року вступив до Вищого учительського інституту у Вільнюсі, скінчив його через чотири роки в місті Самара, куди було переведено цей навчальний заклад в 1915 році з наближенням фронту. Він теж потрапив до фронтових окопів, у яких щоденно гинули тисячі українців. Потім П. Артем'юк і його дружина Таїсія працювали в єдиній уцілілій приватній українській початковій школі ім. Олекси Стороженка в Бересті. Якийсь час він був директором в цій школі, а також активним діячем „Просвіти“.

Після вбивства членами ОУН Міністра внутрішніх справ Польщі Броніслава Перацького П. Артем'юка заарештували разом з іншими українськими діячами, і лише втручання дружини Таїсії перешкодило полякам запроторити його до Берези Картузької. Вірна дружина, яка разом з ним ділила працю в школах і одночасно виховувала трьох донечок, відважилась піти до дружини Вацлава Костки-Бернацького – тодішнього начальника військової в'язниці у Бересті, і це врятувало її чоловіка від концтабору, однак, єдину на все Полісся українську початкову школу було виселено на Волинь.

15 березня 1936 року Архiepіскоп Олексій (Громадський) висвятив П. Артем'юка у священичий сан і призначив настоятелем храму св. Івана Милостивого в селі Новоставці, де він організував церковний хор. Колишня учасниця хору Варвара Дем'янчук розповідала: „Наш церковний хор, душею якого був о. Павло, славився своїми співами серед парафіяльних хорів навколишніх сіл. Нас було 20 співаків, переважно молоді хлопці і дівчата. То був спів щирих, чесних українських душ, які молодими голосами славили ім'я Творця“.

У справі Волинського воєводського уряду безпеки, тобто поліції, писали про П. Артем'юка: „Один з найвидатніших українських діячів на Поліссі. З 1921 року, поруч інших, таких як сам, має керівництво в розбудові націоналістичній. Був спів-

Єпископ Рівненський і Крем'янецький Української Автокефальної Православної Церкви Платон.

засновником „Просвіти“ на Поліссі, пропагандистом українського громадського руху, організатором молодіжного шкільного і позашкільного руху, співпрацював з „Рідною хатою“ у Львові. В роках 1922 і 1928 взяв активну участь у виборах, творець блоку народних меншин, а 1928 року виступив як головний кандидат до Сейму. Дуже далеко зайшов у антидержавному вихованні молоді, зокрема шкільної, від чого був усунений, тактично вийшов з членства „Просвіти“. Уряд Польського воєводства 1934 року змушений був застосувати санкції оздоровлення і перемістити його на Волинь“.

Але найголовнішими в цій поліційній інформації є оці рядки: „Павло Артем'юк, людина з сильним характером, з особливим організаційним талантом, морально стійкий, дуже популярний серед мас, систематичний і активний у праці, безкомпромісний до Держави Польської, шкідливий для нас, а на становищі душпастиря винятково небажаний“.

З подальших документів наглядової справи польських поліційних органів, які систематично і послідовно переслідували священика, дізнаємось про чисельні спроби перемістити його з села Новоставці на інші парафії.

На зміну терору польських окупантів настав у вересні 1939 року московсько-більшовицький терор. Масові арешти, розстріли, депортації свідомих українців Волині глибоко вплинули на вразливу душу дружини о. Павла Таїсії, яка померла 1940 року, а через рік трагедію священика доповнила ще й втрата найстаршої доньки – вчительки в містечку Клевани, яка зникла в московсько-більшовицькому каральному кривавому вирі.

Отець Павло залишився вдівцем з двома малими доньками Ганнусею і Лесею в очікуванні нової кари з боку карателів, які мали депортувати їх в Сибір, однак тому перешкодила німецько-більшовицька війна.

В грудні 1941 року розпочалось на окупованих німцями українських землях друге відродження УАПЦ, і на чисельні прохання її адміні-

(Закінчення на стор. 13)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Хай слухають марші українські вояки!

Пригадую давні часи. Щойно завершилася Друга світова війна. З репродуктора дуже часто лунають переможні марші – і люди щиро радіють знищенню нацистської Німеччини. А потім я пішов до школи, у першу класу. Тоді вже не було часу слухати марші – треба було вчитися. Проте війна не відпускала – половину нашого триповерхового будинку школи займав військовий шпиталь, у ньому залишалися безногі та безрукі інваліди, яким нікуди було повертатися – їхні довоєнні будинки були зруйновані, сім'ї загинули. Бувало, під вечір мій дідусь брав мене за руку і ми йшли слухати оперу в театрі. Відтоді не можу слухати без хвилювання чудові марші з опери Шарля Гуно „Фауст“ та Джузеппе Верді „Аїда“.

Коли наприкінці 1980-их років я став відвідувати міські віча, то почув старовинний запорізький марш, марші на теми народних пісень та пісень-маршів УПА, зокрема пісню „Ой, у лузі червона калина“ я вперше почув у Львові 1989 року. Там не раз мовилося про

те, що цю пісню треба зробити гимном майбутньої держави.

Отож я й замислився: навіщо взагалі існують марші? Певно, для пробудження бадьорости духу людини. Коли чуємо оптимістичні звуки духової оркестри, виникає почуття піднесеного настрою, передчуття свята. Ми розправляємо плечі, намагаємося крокувати в чіткому маршовому ритмі. Слухати марш – то колективне свято, одне на усіх, тобто у такі моменти в людей виникає відчуття єдності. А якщо ми ще й знаємо слова маршу, то із закладеною в нього ідеєю починає резонувати сама душа людини.

У цьому добре розумілися ідеологи усіх тих держав, які багато воювали, які свою політику, як зовнішню, так і внутрішню, вибудовували на військовій силі. До речі, радянська пропаганда після 1917 року активно використовувала мелодії старих маршів на заново написані (прорадянські, прокомуністичні) слова, залишаючи, зрозуміло, російську мову. Для нацистського війська німецькі композитори створювали

справді хороші (у музичному сенсі) марші, з якими відбувалися спочатку факельні ходи, а потім агресивні військові походи.

А що ж нині, у 2014 році? Ми щодня бачимо по телебаченню страждання українських вояків на фронті – під безперервним обстрілом з гармат, танків, мінометів, ракетних установок „Ірад“ та інших, більш потужних. Від ворожого вогню вояки мусять зариватися у землю, самі ж не наступають, бо дотримуються „перемир'я“. У таких умовах воякам не до маршів. Але вони конче потребують психологічної допомоги. А що в основі такої підтримки? Оптимізм, віра в перемогу. Офіцерів війська та командирів батальйонів психології під час війни не вчили, а київська влада про це не піклується. Вояки кинуті напризволяще, й тому частенько чуємо, крім патріотичних слів, також протести щодо окремих дій центральної влади.

От у таких умовах кожен з тих, хто вірний Україні, робить те, що може, на що здатний. Мене до опол-

чення не взяли за віком, то я написав „Марш українських гвардійців“.

*Кулі свистять, земля горить...
Незламні та несхильні,
Підемо ми на москалів,
Гвардійці України!
Хай накриває вражий „Ірад“,
Б'ють „стодвадцятки“-міни,
Ніколи не піде назад
Гвардієць України!
За Батьківщину без вагань
Життя віддати мило.
До зброї поруч з нами стань,
Гвардієць України!
У нас тече козака кров,
А перемога – в жилах!
На бій підемо знов і знов,
Гвардійці України!
Хай Путін бреше – грець йому!
За нас – Європи сила!
Свята правда на кону,
Гвардійці України!*

Моя мрія: аби війна дійшла кінця і Україна святкувала перемогу. Українці її заслужили усією багатостраждальною історією нашого народу, героїзмом наших вояків сьогодні.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Треба надати Україні зброю

Евросоюз домігся перемир'я на сході України. Безперечний успіх дипломатії. Але поки це перемир'я з паперу не стане реальним фактом, варто не поспішати з оцінками. В угоді „Мінськ-2“ деякі пункти насторожують. Як можна розуміти пункт про позбавлення України контролю за своїм кордоном і передання цієї контролю терористам? Чи узгоджується цей пункт з заявою Ангели Меркель, про те, що Європа не буде терпіти переділу європейських кордонів?

Непереділ кордонів – це збереження контролю над кордонами кожної європейської країни за кожною незалежною країною. Чи збережено цю рису угодою „Мінськ-2“?

Таж, реально міркуючи, угода передає ділянку українського кордону під контроль Росії. І то на увесь 2015 рік! Як це розуміти?

Протягом року Росія має необмежене право постачати своїм маріонеткам необмежену військову поміч. Тобто, після певного періоду припинення вогню, терористи можуть почати військові дії проти України, дістаючи потрібне їм спорядження через неконтрольований

Україною кордон. Чи така можливість належить до європейських цінностей?

Весь конфлікт на сході України був і є можливим через непідконтрольність українського кордону Україні. Зупинити конфлікт на сході можна було б на самому початку закриттям українського кордону. І якщо Володимир Путін домігся контролю над кордоном України, значить, він плянує в майбутньому і далі вести війну проти України. Перемир'я ж, якщо воно буде, В. Путін використає для ліквідації європейсько-американських санкцій та одержання „Містралей“ від Франції, після чого війна піде з прицілом на інші українські області.

Порушника норм співжиття на планеті треба знешкодити раз і назавжди. Тут треба діяти спільно усім світом. І поки існує Україна, треба надати Україні зброю, що нею вона зможе захистити свою незалежність. Шансом, які дає історія, не можна нехтувати. Знехтуємо – програємо.

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

Хочу повернути імена

У січні 1938 року було розстріляно творчого побратима Леся Курбаса, актора, театрознавця, театрального критика і журналіста Йону Шевченка. В протоколі одного з допитів записано, що у підслідного було двоє дітей – донька Алла (1911 року народження) і син Ігор (приблизно 1913-1916 року). Донька на час арешту батька була вже заміжньою і носила чоловікове прізвище Файдиш. Коли у 1957 році Й. Шевченка реабілітували, то КГБ не знайшов ні доньки, ні сина, щоб вручити їм повідомлення про це. Нещодавно стало відомо, що вони, начебто, в повоєнний час потрапили до США. Можливо, там ще мешкають їхні діти чи внуки та правнуки?

Й. Шевченко та його старший брат Лазар (актор, режисер, отруєний агентами КГБ в 1936 році) народились у селі Гнідин Київської області. Я теж народився в цьому селі, 32 роки працював тут директором школи, а зараз займаюсь написанням історії Гнідина і хочу повернути нащадкам імена наших неординарних односельців. Мій скайп: gagara65.

Василь Галатенко,
Гнідин, Київська область

Огляд листів: читачі пишуть про війну

Війна на сході України залишається провідною темою листів до „Свободи“. 20 лютого у тижневику було вміщено лист-звертання провідниць Світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО) **Орисі Сущко** та **Олександри Фарими** до Надії Савченко з проханням не ризикувати життям і припинити голодування, та відповідь української полонянки. Тимчасом адміністративний секретар СФУЖО **Мирослава Маличок** переслала листа у цій справі від директора Департаменту світового українства та культурно-гуманітарного співробітництва Міністерства закордонних справ України **Лариси Дір**, яка 10 лютого зокрема писала: „Дозвольте висловити щире вдячність за активну позицію СФУЖО у справі захисту й утвердження незалежності України, а також за підтримку Надії Савченко. Активістки вашої організації завжди засвідчували справжню любов до Батьківщини, вирізнялися невідомою відданістю справі, умінням вчасно прийти на допомогу“.

Оксана Кузичин з Фордсу, Нью-Йорк, переслала листа з Різдвяним вітанням, який вона отримала від **Лесі Храпливої-Щур** з Канади. Письменниця присвятила чимало романтичних

рядків учасникам Революції гідності і подіям останнього часу в Україні. Вона зокрема пише: „Які ж прекрасні були наші дівчата й хлопці, молоді борці за людську гідність на морозному Майдані! Як радісно світилася там міріадами вогників наша Ялинка! Наша, наперекір ворожим задумам!“. Далі вона докоряє своєму оточенню за нарікання і невіру, за масову паніку і пише: „Подумаймо, призадумаймося! За час трохи більше пів року ми, українці, впили здвигнути на дослівних руїнах нову державу й армію, бо ж її проголошення припало трохи не рівночасно з початком московської агресії“. Захоплення письменниці викликали українські вояки, „такі по-дитячому раді наївним „любовним листочкам“ з немудрими, але щирими візерунками від школярів з усієї України! Як просять іконки у своїх капелянів, як починають кожну ранню збірку молитвою і, зважте, після чотирьох поколінь насильної пропаганди державного атеїзму і нелюдяності!“.

Відомий український письменник і поет **Василь Дергач** з Ватутіного (колишньої Юрківки) на Черкащині надіслав свого вірша „Християнам про головного зрадника“, у якому є такі рядки:

*Гіркий наш час: то зливами нас топить,
То горя, наче снігу, намело,
То з підлістю Москви на сході клопін,
Якого й за царату не було!
У час своїх нападницьких відносин,
Вогнем антигуманних вбивчих гроз
Всі обіцянки, мов косою, косить
Її підлотний, зрадницький мороз.*

Три фоліянти надіслав **Михайло Фурда** з Нью-Йорку. У двох зібрані численні публікації преси про розвиток подій в Україні, а третій великий альбом – це видання Богдана Манюка „Михайло Фурда – патріот, лідер СУМ Америки“, випущене 2003 року у тернопільському видавництві „Лілея“ до 85-річчя М. Фурди (він народився 27 листопада 1919 року). У альбомі є його життєпис, копії документів, грамот і подяк. Видання підготували у Тернополі друкарі Ірина Бура, Христина Лебедик та Сергій Юзик. М. Фурда на альбомі написав: „Для шановної редакції української газети як вияв вдячності за вашу працю для української спільноти від Михайла Фурди („Орлика“), сина підгаєцької землі“.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Перші після Конвенції наради Головного уряду

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – Головний уряд Українського Народного Союзу, обраний на 38-й звичайній конвенції у травні 2014 року, провів перші наради в Центрі української спадщини на Союзівці 6-7 грудня 2014 року.

Це не було регулярне повне щорічне засідання Головного

уряду, тому що такі засідання не проводяться у конвенційний рік.

Було обговорено звіти членів Головного уряду – президента Стефана Качарая, головного секретаря Христини Козак і скарбника Роми Лісович, утворено комісії – Організаційно-братська, Союзівки, Видань, Канади, Фінансова і Правного захисту.

Учасники засідання Головного уряду на Союзівці. (Фото: Оксана Тритяк)

„Самопоміч“ подарувала 25 тис. дол. на газети УНСоюзу

НЬЮ-ЙОРК. – Федеральна Кредитова спілка „Самопоміч“ Нью-Йорку зробила щедрий дар двом виданням Українського Народного Союзу – тижневикам „Свобода“ та „Український тижневик“ – кожний по 12,500 дол., а разом 25 тис. дол. Дарування було зроблене в грудні 2014 року і зазначене того ж місяця у звітах про пожертви на пресовий фонд обох видань.

Головний редактор обох видань Рома Гадзевич написала до президента „Самопоміч“ Богдана Курчака: „Ваш дар 25 тис. дол. для підтримки двох наших найвагоміших набутків продовжує традицію допомоги обох газетам у їхній місії.

Якби не постійна підтримка „Самопоміч“, нам було б важко здійснювати наше журналістське служіння українській громаді“. Вона додала: „Ще раз дякую „Самопоміч“ за багаторічну підтримку „Свободи“ і „Українського тижневика“.

У 2013 році на ознаменування 120-річчя „Свободи“ і 80-річчя „Українського тижневика“, тобто в сумі 200 років служіння українській громаді, „Самопоміч“ Нью-Йорку зробила щедрий дар 20,000 дол. обох газетам. Інші пожертви від „Самопоміч“ в Нью-Йорку стали головною допомогою у переведенні обох газет у цифровий формат.

Ціни на передплату нашої газети:

ДРУКОВАНА „Свобода“ (на папері)

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
80 дол.	45 дол.	90 дол.	50 дол.

ЕЛЕКТРОННА (www.svoboda-news.com)

40 дол. на рік для всіх

ДРУКОВАНА І ЕЛЕКТРОННА

Члени УНСоюзу		Не-члени УНСоюзу	
Рік	Пів-року	Рік	Пів-року
85 дол.	50 дол.	95 дол.	55 дол.

Майбутнє своєї родини забезпечте тепер!

Придбайте*:

- ЖИТТЄВЕ СТРАХУВАННЯ (LIFE INSURANCE)
- АНУЇТЕТИ (ANNUITIES)
- ВИВІНУВАЛЬНІ ГРАМОТИ (ENDOWMENTS)

* Наявні не в усіх штатах.

Звертайтеся до нас:

Продажі – 888-538-2833 ext. 3055
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

У Філадельфії демонстрували в обороні України

Уляна Мазуркевич

ФІЛАДЕЛЬФІЯ. – 29 січня представники української спільноти зібралися біля готелю „Шератон“, щоб вимагати від уряду США надати зброю для України в тому часі, коли Президент США Барак Обама радився з провідниками Демократичної партії.

Не зважаючи на мороз, прибуло 75 українських активістів, з українськими та американськими прапорами та численними плякатами. Були плякати з вимогою звільнення Надії Савченко, „Стримайте Путіна!“ та „Президент Обама, дай зброю Україні!“.

Марта Федорів розповіла: „Мені довелося їхати дві години, щоб прибути сюди, тому що я вірю і переконана, що навіть маленька річ, яку ми зможемо зробити, щоб наголосити потреби України, є важливою“.

Лариса Кий, висловлюючись про демонстрацію, сказала, що прибула висловити вимогу, щоб Президент

Демонстрація українців біля готелю „Шератон“ у Філадельфії. (Фото: Христия Сеник)

Б. Обама виконав резолюцію, за яку проголосували Сенат та Палата Представників щодо оснащення України зброєю.

Серед демонстрантів була гру-

па молодих професіоналів. Адвокат Ніна Попель сказала: „Читаю тривожні звідомлення з України і вважаю своїм обов'язком прибути сюди, щоб взяти участь в демон-

страції і висловити свою підтримку їхній справі“.

„Війни часто не мають особистих прикмет, – сказав Богдан Печеняк, – однак, ця війна стала для мене справді персональною 19 жовтня, коли я довідався про загибель Віктора Гурняка, мого приятеля, чудової особи, творчої індивідуальності. Він працював фотокореспондентом, зі своїми друзями заснував фотографічну агенцію „LuFa“. Я підтримую таких людей, як Віктор Гурняк, бо українці заслуговують на пристойне, гідне, вільне життя у власній батьківщині, без насильницької агресії ззовні“.

Канали телебачення увечері повідомили про демонстрацію. Часопис „Філадельфія Інквайрер“, описуючи візит Президента Б. Обами, не оминув демонстрації, про яку написав: „Уляна Мазуркевич, президент Комітету людських прав у Філадельфії, стояла серед демонстрантів, вимахуючи синьо-жовтим прапором і виголосила у мегафон: „Зброю Україні!“.

Демонстрацію організував Комітет людських прав.

Православні єпископи зустрілися з Президентом України

Під час зустрічі Президента України Петра Порошенка з провідниками релігійних організацій.

КИЇВ. – 17 лютого у своїй адміністрації Президент України Петро Порошенко провів зустріч з Всеукраїнською радою Церков та релігійних організацій. У цій зустрічі, на запрошення Президента України, взяли участь єрархи Постійної конференції українських православних єпископів поза межами

України.

П. Порошенко подякував присутнім за підтримку української державності, суверенітету, незалежності, територіальної цілісності та українського духу. „Закликаю вас продовжити опіку над наро-

(Закінчення на стор. 18)

Українські пастори відвідали Кубу

Левко Хмельковський

Останнім часом помітні зміни в духовному житті сталися в Республіці Куба. В останні роки існування СРСР я редагував книжку американського місіонера Тома Вайта, який намагався морем привезти на Кубу Біблію

і скидав їх у пластикових пакетах з корабля. Цей шлях був збитковим, і він вирішив скидати Біблію з літака, потрапив у шторм і був змушений приземлитися на Кубі. Його засудили на 18 років тюрми. Я не забув страждання

(Закінчення на стор. 12)

Пастори Павло Ходневич (праворуч) і Джордж Давидюк під час зустрічі з іродженцями України в Республіці Куба.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці
Українська Вільна Академія Наук
Український Науковий Інститут Гарвардського Університету

запрошують на

XXXV Шевченківську наукову конференцію

Програма

Відкриття

Альберт Кіпа

Президент УВАН

Олександр Боронь

Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ

„Роман Семюела Річардсона «Кларисса» і повісті Тараса Шевченка“

Олесь Федорук

Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ

„Шевченко і цензура“.

Тетяна Шестопалова

Луганський національний університет ім. Т. Г. Шевченка

Стипендіатка програми Фулбрайта 2014-2015 рр.

„Шевченко як чинник критичного мислення Ю. Шевельова“.

Закриття

Григорій Грабович

Президент НТШ-А

В суботу, 7 березня 2015 р.

о 4-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Рік трагічних втрат і доленосних перетворень

Минув рік після кривавих подій на Євромайдані у Києві. Події, що почалися в листопаді 2013 року як мирний протест проти відмови влади підписати Угоду про асоціацію з Євросоюзом, перетворилися на масові протести проти самої влади, під час яких відбувалися насильницькі сутички між демонстрантами і силовиками. Особливо кривавою стали дні і ночі 22 лютого 2014 року. Першим загиблим учасником протесту став 21-річний Сергій Нігоян. 22 січня 2014 року

в нього чотири рази вистрелили. Особу його вбивці досі не встановлено.

Багато учасників протестів піддавалися тортурам і жорсткому поводженню. За даними Міністерства охорони здоров'я, в ході протестів загинули 105 осіб.

На цій сторінці вміщено матеріали, що надійшли до „Свободи“ на спомин про лютевні дні 2014 року.

Фотовиставка полеглого пластуна-журналіста

Марія Климчак

ЧИКАГО. – 16 січня в Українському національному музеї відкрилася виставка „Дорога з Майдану“ Віктора Гурняка – талановитого фотографа, добровольця батальйону „Айдар“, пластуна, засновника фотоагенції „LUFA“, позаштатного фотокореспондента агенцій „Reuters“, „Insider“, УНІАН, який загинув на полі бою 19 жовтня 2014 року, намагаючись вивести поранених з поля бою. Цей юнак був ровесником незалежної України, відкритим до світу своєю широкою посмішкою.

Перша американська фотовиставка В. Гурняка відбулася завдяки співпраці Українського національного музею з Миланою Семенюк (Чикаго), дружиною полеглого Іриноу Гурняка

і сестрою Ольгою Гурняк, друзів-фотографів агенції „LUFA“ Петра Задорожного та Маркіяна Лисейка. Спонзори – кредитівка „Самопоміч“ та Незалежний фонд американських ветеранів. На виставку прийшли українці, росіяни, литовці, євреї, американці, болгари, поляки, а також дипломати України і Литви, пластуни, сумівці, автомайданівці, студенти американських університетів, зокрема школи журналістики Нортвестерн-університету, представники американських та українських засобів масової інформації.

В. Гурняк – активний учасник подій на Майдані, побував в окупованому Криму, згодом вирушив у зону боїв на Донбасі. Як волонтер, займався забезпеченням „Айдару“, а минулого літа офіційно пішов служи-

ти добровольцем у батальйон. Національна скавтська організація Пласт нагородила В. Гурняка (посмертно) Орде-ном Залізної Остроги.

„Я маю за велику честь виступити на відкритті виставки талановитого молодого фотографа Віктора Гурняка, – сказав американський колега Нолан Петерсон. – Його досвід перебування в зонах конфлікту в Іраку, як військового пілота, також фотожурналіста в Афганістані, передається словом до світової спільноти не стояти осторонь щодо українського питання, бо ця війна – це загальнолюдська проблема“.

Н. Петерсон заснував власний медіа-портал „Blue Force Tracker“ і під час відкриття виставки поділився враженнями від перебування в зоні боїв. Виставку також відвідала конгресвумен Марсі Кап-

Виступає Нолан Петерсон. (Фото: Марія Климчак)

тур, яка підтримує Україну.

У цей вечір звучала музика Йогана-Себастьяна Баха у виконанні солістки квартету „Petar Jankovic Ensemble“ Марії Сторм, народженої у Києві, випускниці музичних факультетів Indiana University and Roosevelt University. Відбулася збірка на фонд допомоги маленькій Юстинці Гурняк, дворічній донечці воїна, який започаткували пластуни. Презентували виставку М. Семенюк та президент музею Лідія Ткачук, Наталія Фігель створила відеофільм про В. Гурняка. Завершилася виставка 30 січня, попереду – Філадельфія, Клівленд та інші пластові станиці Америки.

За три тижні 36.6 тис. осіб прослухали слово журналіста про Україну на сторінці Українського національного музею у Чикаго, 513 осіб поширили відеофільм. І це диво відбулося за 8,000 кілометрів від Києва.

**VIKTOR GURNIAK ELDER
PLAST MEMBER DIED IN
BATTLE IN LUHANSK REGION.**

Being a member of Aidar battalion, Viktor transported wounded combatants from the battle actions and was killed during shooting attack of enemy.

Афіша виставки „Дорога з Майдану“. (Фото: Марія Климчак)

Смерть „Небесної сотні“ стала останньою краплею терпіння

Звернення Собору єпископів Української Православної Церкви США з приводу першої річниці масового вбивства в Києві 18-20 лютого 2014 року.

Дорогі брати і сестри у Христі!

Наближаючись до першої річниці жакливої трагедії розстрілу 100 українських громадян на київському Майдані, котрі відстоювали вільний вибір своєї країни без втручання інших націй, ми, ваші архиєреї, разом з делегацією Ради Митрополії, подорожуємо в Україну. У Києві, а можливо і на Майдані, ми разом з єрархами Української Православної Церкви Канади, представляючи Постійну конференцію українських православних єпископів за межами України, служитимемо Панахиду на Майдані.

Ми закликаємо усіх молитися за Україну, особливо до Матері Божої, яка під своїм омофором завжди охороняла український народ.

Смерть „Небесної сотні“ стала останньою краплею терпіння, яка різко змінила життя нації. Їхня смерть застала корупційну владу усвідомити, що прийшов кінець їхньому пануванню та марнотратству скарбу нації – людей. Їхня смерть повністю змінила уряд, призначивши до влади нових представників народу.

Світ повинен зрозуміти те, що народ України протягом поколінь пам'ятає: „Герої не вмирають!“. Вони продовжують жити в пам'яті нації та бути прикладом для майбутніх поколінь, які продовжать відстоювання правди. Ми закликаємо всіх парафіяльних священиків відслужили Панахиду

за „Небесною сотнею“ та понад 5,300 жертв, котрі загинули за останній рік. Нехай їхня пам'ять буде вічною у Небесному Царстві і щоб дух їхніх жертв був у кожному з нас, надихаючи нашу власну волю стояти міцно у правді. Ми просимо про особливу збірку на Український фонд допомоги, заснований рік тому. До цього часу ми вже роздали майже 200 тис. дол. через Єпископа Даниїла постраждалим особам. Ми будемо роздавати додаткову допомогу і під час нашої візити. Нехай Милість Господа і Спаса нашого Ісуса Христа, Любов Бога Отця і Причастя Святого Духа буде зі всіма вами.

З любов'ю у Христі,

**Митрополит Антоній
Єпископ Даниїл**

Відзначили річницю Революції гідності

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – На відзначення річниці Революції гідності та загиблих „Небесної сотні“ до пам'ятника полеглим в „Долині троянд“ першими прийшли телевізійники. Потім прибули з вінками та квітами активісти об'єднання „Батьківщина“ — ініціатори закладення алеї „Небесної сотні“ та пам'ятника.

Минулого року обеліск був облитий фарбою і саме активісти „Батьківщини“ приводили його в порядок.

Цього року 21 лютого, опівдні, люди двома колонами рушили від пам'ятника Богданові Хмельницькому та від Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького до Соборної площі міста. Разом з „самооборонівцями“ і воюючими йшли студенти, школярі, молоді батьки з дітьми та літні люди. Вони несли два великі транспаранти із однаковим написом: „Герої не вмирають. Революція триває“ і жовті та сині кульки з іменами всіх героїв „Небесної сотні“, які після віча пустили в небо.

На Соборній площі до віча приєдналися провідники області. Кілька днів тому активісти вручили голові обласної адміністрації Юрієві Ткаченкові, голові обласної ради Валентині Коваленко, прокуророві області Юрієві Шеремету та начальникові обласного управління Міністерства внутрішніх справ Владиславу Пустовару „повістки на Майдан“ з вимогою прийти на площу та звітувати

про виконання виголошених після Революції гідності обіцянок.

Ю. Ткаченко розповів, що напередодні Президент України Петро Порошенко вручив ордени „Золота зірка“ Героя України рідним і близьким „Небесної сотні“. Серед них — шестеро черкасців. Також він повідомив, що Черкащина вже передала на фронт 238 автомобілів, підприємці, волонтери та звичайні городяни зібрали понад 30 млн. грн. на потреби армії. Водночас на Черкащині поступово виконуються обіцянки про очищення влади і покарання винних у злочинах проти майданівців: з черкаської міліції вже звільнені 33 правоохоронці, які запламувалися під час Революції гідності — працівники „Беркута“, „Трифона“, автоінспекції, а також патрульно-постової служби.

В. Пустовар повідомив, що уже чотири місяці зведений загін черкаської міліції перебуває в Авдіївці, що за шість кілометрів від Донецького летовища. Правоохоронці несуть службу під обстрілами і звідти повертаються зовсім іншими людьми. Це — вже народна міліція. При управлінні створена громадська рада, яка контролює роботу міліції.

„Посадовців, які прийшли з Майдану, так само тепер хочуть влади і багатства. Вчорашні регіонали, які виступали на вічах Антимайдану і публічно підписувалися під курсом Януковича у ті дні, сьогодні перефарбовуються і лізуть знову. Тому ми повинні об'єднатися, згуртувати-

Відзначення у Черкасах річниці Революції гідності. (Фото: Олександр Костирко)

ся і продовжити свою боротьбу, бо ми хочемо своєї, української влади, маємо вибирати достойних поміж себе і замінювати ними тих „професіоналів“, як вже заляпані брудом по самі вуха“, — заявила В. Коваленко.

А слова Тетяни Пасхаліної, матері полеглого на Майдані Юрія Пасхаліна, прикро вразили усіх майданівців, які прийшли згадати події минулого року. Жінка розповіла, що сільський голова Носачева Віктор Кравченко зібрав підписи селян проти перейменування вулиці Леніна на честь її загиблого сина.

„Минув рік, але жертовність українського народу не зрозуміла й досі наша влада. Герої, які принесли в жертву свої життя, завжди будуть у наших серцях. Країна перебуває у страшній ситуації: війна, знецінення гривні, зубожіння українського народу. Але ми повинні гуртуватися і рухатися далі, гуртуватися заради незалежності України“, — закликав Анатолій Бондаренко, депутат Черкаської обласної ради від „Батьківщини“.

Під спів „Пливе кача“ люди випустили кульки з іменами героїв у небо.

Пласт випустив календар, щоб допомогти військовикам

Тарас Щепаняк

Настінний пластовий календар „Не зломимо своїх присяг“ на 2015 рік з фотографіями пластунів, які воюють на Сході, вийшов друком 19 лютого 2014 року з метою допомоги пластунам-військовикам. Наклад обмежений. Всі гроші, виручені від продажу цього календаря, йдуть у Фонд підтримки пластунів-військовиків. Видавець — Національна скавтська організація України „Пласт“.

До виготовлення календаря долучилися Тарас Щепаняк, Тарас Іщик, Настя Зафійовська, Олег Вдов'як, Арсен Луковський, Назар Зелінка, Юрко Юзич. На кожній сторінці подані фотографії пластунів, які воюють на сході та пам'ятні дати місяця з історії Пласту.

Календар можна придбати у Львові, Києві, Тернополі, Івано-Франківську. Щодо замовлень в інші країни можна звертатися до Генерального секретаря Головної Пластової Булави (ГПБ) Назара Зелінки електронною поштою n.zelinka@plast.org.ua або телефоном (380-67)-121-1441. Мінімальний благодійний внесок для пластунів з-за кордону 15 дол. або євро. Чеки для датків на допомогу для пластунів-військовиків виписувати на: Plast Conference Inc., 941 N. Western Ave., Chicago, IL 60622.

Українські...

(Закінчення зі стор. 9)

Т. Вайта, з яким пізніше познайомився, тому не без здивування почув, що євангельські пастори Павло Ходневич з Честеру, Нью-Джерсі, і Джордж Давидюк з Індіан-Трейлу, Північна Каролайна, на термін 26 січня-4 лютого виїздять на християнську конференцію, що відбудеться в Гавані. Це було вислідом загального пом'якшення санкцій США щодо комуністичної Куби.

Після повернення П. Ходневич розповів мені про цю візиту.

– Як живуть люди на острові після багаторічного володарювання комуністичного режиму, який тепер лише децю послаблено?

– Кубинці живуть дуже скромно. У нас було таке враження, ніби ми повернулися на 50 років назад. Середній заробіток не перевищує 20 дол. на місяць, а за скромний обід у закладах громадського харчування ми платили по 10 дол. Лише окремі люди мають свої авта, але майже усі вони випущені у 1950-их роках, переважно в СРСР. Просто музейні експонати на вулиці. Дехто має велосипеди, інші ходять пішки, використовують коней, навіть тракторні причеми. Для багатьох пасторів, які приїхали на конференцію, проживання в християнському центрі і триразове харчування під час конференції було розкішшю. Пастор з Фінляндії подарував місцевим пасторам

150 велосипедів, щоб вони могли їздити на села. Було незвично, що домашня худоба у селян належить державі, і вони утримують її на контрактній основі.

– Чи є на Кубі українське життя?

– Передовсім на державному рівні. Республіка Куба визнала незалежність України 26 грудня 1991 року, 7 травня 1992 року було встановлено дипломатичні взаємини між Україною та Кубою. Посольство України в Республіці Куба відкрилося у вересні 1993 році. Тепер його очолює тимчасовий повірений Олександр Киричок, родом з Борисполя. Його попередниця Тетяна Саєнко померла 8 січня 2013 року від важкої хвороби.

Ми зустрічали багатьох українців у складі євангельського зібрання, яке проводить молитовні служіння в кубинській церкві, у полуденну пору. Переважно це жінки, які у дівочі роки одружилися з кубинцями, котрі тоді перебували в СРСР (у навчальних закладах України було підготовлено близько 9,000 кубинських фахівців). Після повернення на острів чимало чоловіків покинули своїх шлюбних дружин. Жінки виїздили з СРСР, тому тепер складно виділити серед них саме українок, оскільки більшість з них прийняли громадянство Куби. Їх називають „совкубинки“, тобто радянські кубинки. Деякі стали відомі – популярна танцівниця фламенко – уродженка Кременчука, консул кубинського

посольства в Києві теж з України. Можливо, українські жіночі організації Америки звернуть увагу на кубинських українок?

Співробітництво між Україною та Кубою в культурно-гуманітарній сфері розвивається на основі міжурядової Угоди про співробітництво в галузях культури, освіти і науки, що набула чинності у 1994 році. Вона дозволяє розвивати співробітництво у галузі охорони здоров'я, спорту, туризму, інформаційній сфері. Головним напрямом співробітництва є лікування та оздоровлення дітей з України, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

За роки здійснення цієї програми у лікувально-оздоровчому центрі „Тарара“ побували понад 24 тис. українських дітей, серед яких кожна п'ята дитина мала важкі онкологічні, імунні, ортопедичні та системні захворювання, зокрема було проведено 139 хірургічних операцій. Коли 29 березня 1990 року готували вивезення першим літаком 139 хворих дітей, лікарі не наважувалися їх лікувати. З ними полетів тодішній Посол Куби в Україні Сергіо Лопес Бріель, який переконав медиків узятися за справу. Через три місяці, в липні, вони вже радісно бігали, забувши про ноші.

У ході цієї програми на лікування чорнобильських дітей, у першу чергу дітей-сиріт, Куба витратила понад 350 млн. дол. США. З грудня 2011 року, за президентства Віктора Януковича, співпраця у сфері лікування і оздоровлення українських дітей

на Кубі була припинена.

На Кубі відбулися фотовиставки та інші заходи з нагоди з Дня Соборності, 200-річчя Тараса Шевченка, 140-річчя народження Лесі Українки, показ українських фільмів, спортові змагання.

– Чи була успішною ваша місія?

– Так. Ми зустріли багато дуже гостинних людей, які залишилися вірними Церкві. Зникло наше передчуття, що кубинці зустрінуть нас з упередженням, як пасторів і як американців. Щоправда, на кордоні нас попередили, що можемо побувати на конференції, але не повинні публічно виступати, проповідувати. Але наші валізи не перевіряли, і я шкодував, що не узяв с собою Біблію, бо чекав, що їх конфіскують, як це робили у комуністичній Україні. Усе ж при відвіданні церковних громад, нам надавали слово. Для нас влаштували концерт християнського співу. Маємо надію у наступному році побувати на Кубі з метою євангелізації, як ми робили в Україні після розпаду СРСР. Християни пережили важкі часи. В одній церкві, призначеній на знесення, 75 осіб зачинилися і тривалий час не виходили на знак непокорі.

Ми були не лише у столиці, а й у ряді міст і сіл. Скрізь нас вітали з запевненнями, що радіють позитивним змінам, які відбуваються у взаєминах Куби з нашою країною. Люди очікують, що на острів повернеться нормальне життя з туристами, працею, торгівлею, достатком.

UKRAINIAN
BANDURIST
CHORUS
OLEH MAHAY | ARTISTIC DIRECTOR & CONDUCTOR

Браття!
Будем жити!

PASSAIC, NJ
Friday, March 13 – 7:00pm

Ukrainian Center
For more information, call: (973) 473-3379

STAMFORD, CT
Saturday, March 14 -- 6:00pm

St. Basil's College
For more information, call: (203) 968-8500

ROCHESTER, NY
Sunday, March 15 -- 2:30pm

Hochstein School of Music
For more information, call: (585) 544-9518

TICKETS FOR ALL CONCERTS AVAILABLE ON BANDURA.ORG

НОВИНИ З УНІВЕРСИТЕТУ „ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ“

Психологи допомагають постраждалим

Олексій Костюченко

У Національному університеті „Острозька академія“ розпочала діяльність науково-практична лабораторія „Психологічна підтримка та реабілітація постраждалих унаслідок бойових дій“.

Завідувач кафедри психолого-педагогічних дисциплін академії Марія Шугай розповіла: „Ми відвідуємо Рівненський військовий шпиталь і зустрічаємося з військовими, які зараз там перебувають. Психологічну підтримку ми надаємо не тільки учасникам бойових дій, а й їхнім сім'ям, родичам, друзям, знайомим з метою зниження впливу на них стресових факторів“.

Викладачі кафедри удосконалювали свій фаховий рівень під час

участі в науково-методичному семінарі „Короткострокова терапія осіб, що перебувають (або перебували) у кризовій ситуації“ під керівництвом відомого німецького психолога Інґе Місмаль.

Психолог-практик Вікторія Харченко брала участь у тренінгу „Навички кризового консультування та розвитку психосоціальної стійкості до стресу у школярів“ в Северодонецьку та провела семінар для вчителів, вихователів, бібліотекарів з психологічної допомоги учасникам навчально-виховного процесу у надзвичайних умовах.

Фахівці лабораторії займаються впровадженням у Рівному проекту „Друге дихання“ для психосоціальної реабілітації вимушених переселенців.

Академія співпрацюватиме з Варшавським університетом

Олексій Костюченко

Факультети політико-інформаційного менеджменту Національного університету „Острозька академія“ і психології Варшавського університету 19 грудня 2014 року підписали меморандум про розвиток та покращення співробітництва в освітній і науковій галузях, обмін в академічних сферах, прямі контакти.

Планується співпраця щодо надання психологічної допомо-

ги постраждалим унаслідок бойових дій в Україні. Це уже не перший договір про співробітництво Острозької академії з Варшавським університетом, адже декілька років поспіль тривають спільні наукові дослідження у сфері політології та міжнародних взаємин.

Острозька академія з 2005 року входить до складу Консорціуму Варшавського університету та українських університетів як один з ініціаторів його створення.

Академія увійшла до мережі Східноєвропейських університетів

Руслана Маринич

Представники Національного університету „Острозька академія“ відвідали Люблін з метою поглиблення міжнародної співпраці академії з іншими європейськими вищими школами.

Під час візиту, яка тривала 7-8 грудня 2014 року, відбулося підписання Угоди про створення Східноєвропейської мережі університетів з метою підвищення якості освіти, до якої увійшли університети Грузії, Молдови, Білорусі, Польщі

та України. У тому числі й Острозька академія.

8 грудня відбулося поновлення підписаного у листопаді договору про міжуніверситетську академічну співпрацю між Католицьким університетом ім. Івана-Павла II та Національним університетом „Острозька академія“. Угода передбачає студентсько-викладацький обмін, спільні наукові дослідження, проведення спільних конференцій, семінарів на важливі теми, які стосуються діяльності обох університетів.

Представники вищих шкіл, які увійшли до Східноєвропейської мережі університетів. (Фото: Едуард Балашов)

Під час презентації (зліва): Ігор Тесленко, Ігор Пасічник, Віргініюс Строль. (Фото: Олексій Костюченко)

Презентували видання „Князі Острозькі“

Тетяна Мазярчук

Презентація видання „Князі Острозькі“ відбулася 12 грудня за участю одного з авторів, доцента Києво-Могилянської академії Ігоря Тесленка, головного редактора видавництва „Балтія-друк“ Віргініюса Строля і ректора Національного університету „Острозька академія“ Ігоря Пасічника.

Представники роду Острозьких займали високі адміністративні й військові посади, вони відомі своєю меценатською діяльністю, адже з ініціативи Князя Василя-Костян-

тина Острозького був створений перший вищий навчальний заклад у Східній Європі — Острозька академія, вперше видана Біблія церковно-слов'янською мовою.

За словами В. Строля, мета цього видання — розповісти світові про Україну, багату й цікавими особистостями. Ілюстрації у виданні ніколи раніше в Україні не публікувались. Вони походять з приватних колекцій. До видання були залучені історичні документи й архівні матеріали, зібрані у 26 музеях України, Польщі, Литви й Білорусі.

Владика Платон...

(Закінчення зі стор. 6)

стратора Митрополита Полікарпа 2 серпня 1942 року в Андріївському соборі в Києві відбулась єпископська хіротонія о. Павла — Владика Платона з нареченням Єпископ Заславський. Однак, німецька влада не допустила Владика до цього історичного волинського міста і Владика Полікарпа призначив його до Рівного Єпископом Рівненським і Кременецьким.

Рівне на той час було столицею так званого Райхскомісаріату України з його урядовими установами. Незважаючи на терор нового окупанта, Рівненсько-Кременецька єпархія УАПЦ мала 174 парафії. Нацистська влада, знаючи про великий авторитет Владика Платона серед вірних, попросила його звернутись у відкритому листі до воя-

ків УПА і всіх волинян з закликом співпрацювати з окупантом. Але Владика Платон рішуче відкинув пропозицію німецьких комісарів.

Дальші земні дороги привели Владика Платона до таборів переміщених осіб у Німеччині, де він служив секретарем Синоду єпископів УАПЦ, мав стати єпископом в Торонто, але 5 серпня 1951 року несподівано помер на канадській землі, в якій і знайшов вічний спочинок.

В Канаді жили доньки Владика Анна Палієнко і Лариса Павленко. В одному з листів до мене А. Палієнко писала: „Листом Вашим я з моєю молодшою сестрою до сліз зворушені. Не сподівались ми, що ще хтось колись згадає нашого покійного батька та його посвяту і переживання за свій народ“.

Я вирішив побувати в селі Новоставці, розпитати тих, хто ще пам'ятає видатного архипастиря.

Електропотяг привіз мене до Рівного, де я відвідав собор Воскресіння Господнього, який в 1942-1943 роках був катедрою Владика Платона. З Рівного автобусом доїхав до села Бугрин, а далі пішки рушив до Новоставців. Дорога до храму пролягла біля напівзруйнованих колишніх колгоспних ферм. Ось і храм св. Івана Милостивого, побудований 1713 року з дерева, в 1990 році обкладений білою цеглою. За вівтарем церкви є напис: „Тут спочиває Таїсія Артем'юк, померла 1940 року“.

В церкві йшла Служба Божа, але не українською мовою, як це було за о. Павла. Служив молодий „батьושка“ з московської Церкви, о. Сергій Олексійовець, родом з Дубровеччини.

За московських більшовиків храм було зачинено, робилась спроба руками студентів з Рівного завести в святиню колгоспне збіжжя, однак, вірні того не дозволили і врятували

її від знищення.

Після Служби мене скерували до двох найстарших жителів Новоставців, які б могли поділитись спогадами про свого душпастиря. В. Дем'янчук донедавна доглядала могилу Т. Артем'юк, а нині ледве пересувається по хаті. На моє запитання вона відповіла: „Хіба можна забути такого душпастиря! Двері хати нашого настоятеля завжди були відчинені для парафіян, як і щира його душа“.

„Вся молодь нашого села в 1930-их роках, — розповів ще один старожил Михайло Петрук, — горнулася до свого духовного отця. Його проповіді насичені були глибоким змістом, патріотичні, зворушливі“.

Наприкінці я знову прийшов до храму, де за вівтарем спочиває пані-матка Таїсія. Я стояв біля могили, а на думку спливали слова Тараса Шевченка: „Молися, сину: за Вкраїну його замучили колись“.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

На конференції говорили про мову

Інна Нагорна

РІВНЕ. – „Поки живе мова – житиме й народ“, – під цим гаслом Івана Огієнка 15 лютого відбулася науково-практична конференція „Міжкультурна комунікація: мова, культура, особистість“, присвячена Міжнародному дню рідної мови та 110-річчю від дня народження Ула-

са Самчука.

У конференції взяли участь про-світляни, науковці-мовники Державного гуманітарного та економіко-гуманітарного університетів, Національного університету „Острозька академія“, обласного інституту післядипломної педагогічної освіти, музейні працівники та письменники.

Бандурист Назар Волощук виконує пісню „Україно моя“.

Вшанували пам'ять польського бійця

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Мешканці міста 8 лютого віддали шану польському бійцеві Альфредові Келле, який у 1920 році був старшиною українського військового підрозділу. З цієї нагоди на місці поховання поляка відбулася Панахида. Участь у ній взяли українці і представники польської громади міста, а також Генеральний консул Польщі у Луцьку Беата Бживчи.

У 1920 році в Рівному базувалися уряд Української Народної Республіки та штаб українського війська, у якому був А. Келле. Йому тоді йшов 24-ий рік. В одному з боїв з більшовиками він загинув і був похований на міському кладовищі разом з іншими трьома сотнями польських легіонерів з війська Симона Петлюри.

Їхні імена, на жаль, загубилися у часі, стерлися з надгробків. Єдине ім'я, яке понині проглядається з надмогильної плити, це ім'я А. Келле.

Віче в пам'ять Кліма Савура

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – 12 лютого 1945 року, під час бою з спецзагоном НКВД, загинув Головний командир УПА-Північ Дмитро Клячківський (Клим Савур). На місці його загибелі на Оржівських хуторах (поблизу Рівного) 12 лютого було відслужено поминальний Молебень, а в Рівному біля пам'ятника борцям відслужена Панахида за вбитими та замученими у катівнях НКВД, загиблими під час Революції гідності та війни на сході України. Відбулося віче з вшанування

світлої пам'яті полеглих у борні.

Виступаючи говорили про роль Д. Клячківського в організації та розбудові відділів УПА на Поліссі та Волині.

Провідник „Правого сектора“ на Рівненщині Роман Коваль зазначив: „Оточений загонами НКВД, Дмитро Клячківський відстрілювався до останнього набою. Але ми не знаємо, де його поховано. Боротьба за Україну триває. Сьогодні на сході наші бійці відстоюють її цілісність. Усіх об'єднує любов до Батьківщини, яка керувала колись Д. Клячківським“.

Віче в Рівному з нагоди 70-річчя загибелі Дмитра Клячківського (Кліма Савура).

Олег Поливко – вдруге на Донбасі

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Після тримісячного перебування в зоні війни артилерист 79-ої Миколаївської аеромобільної бригади Олег Поливко в лютому побував у рідному місті, розповів про життя воїнів на Донбасі.

Дивізіон, в якому він служить, стояв біля села Орлівка, звідки прикривав вогнем оборонців Донецького летовища. Викопали ями, в яких ховалися від обстрілу ворожими мінометами. Потерпали від холодних пронизливих степових вітрів та морозів. Були поранені і вбиті.

О. Поливко не вперше на Донба-

сі. Після закінчення школи вчився на кухаря в Карло-Лібкнехтівську (нині Соледар) біля Артемівська. Практику проходив на заводі у Слов'янську. Тоді й подумати не міг, що доведеться тут воювати, відстоювати незалежність України, вибивати ворогів з рідної землі.

З війни О. Поливко телефонував до рідних і знайомих, цікавився новинами бережанського мирного життя. Співпраця пристрасного філателіста, керівника міського товариства Асоціації філателістів України з „Укрпоштою“ не припиняється й під час війни. Він подав пропозицію щодо видання нових художніх маркованих конвертів до важливих ювілеїв з історії України.

Воїни 79-ої Миколаївської аеромобільної бригади з дарунками-малюнками від дітей.

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

Мистецьки Картини на продаж

Продаю з власної колекції 30 чудових картин
таких українських мистців:

**Данило Нарбут, Володимир Патик, Олекса
Новаківський, Олена Кульчицька, Ольга
Остапак, Леонід Савченко, Павло Федів, Ігор
Юрченко, П. Корниленко, Іван Крислач,
Богдан Титла, Ірена Зелик й інші.**

Більше інформації про декотрих мистців подає енциклопедичний
„Словник Художників України“, Київ, 1973.

По дальші інформації просимо звертатися до:

Іван Лучечко
Jersey City, NJ
Тел.: 201-332-9441

НОВІ ВИДАННЯ

Видано книгу Степана Скрипника

Інна Нагорна

РІВНЕ. – У „Бібліотечці Літературного музею Уласа Самчука в Рівному“ вийшла книга Степана Скрипника „Сонечко починає знову“. Вона з'явилася завдяки ІХ Всеукраїнській акції „Музейна подія року“, організаторами якої є Міжнародний благодійний фонд „Україна-3000“ та Український центр розвитку музейної справи, з допомогою українців-патріотів з Києва Веніяміна Довбні та Ірини Прахової. Презентація книги (упорядник Інна Нагорна) відбулася 20 лютого в Літературному музеї Уласа Самчука і була присвячена 110-й річниці від дня народження У. Самчука.

В душі багатьох українців бринить мелодія цієї дитячої пісеньки:

*Світи, світи, сонечко,
У наше віконечко!*

Вона асоціюється з весняним світлом і теплом, з розвою природи, з надією і вірою в день прийдешній. Певно, саме такі почуття й заохотили С. Скрипника, який у 1930-ті роки оселився в Рівному, назвати „Сонечком“ заснований ним перший і єдиний тоді на Волині український часопис для дітей. Програму часопису було подано у формі віршованого звернення юних читачів до свого друкованого органу. Це звернення і називалося – „До „Сонечка“:

*Заглянь, заглянь, „Сонечко“,
І в наше віконечко,
Хоть віконце в нас маленьке,
Та воно нам дороженьке.
Принеси нам вістоники
Та гарні пісеньки,
Цікаві казки,
Ребуси й загадки.
Ми дітки чемненькі
У татка й матусеньки,
Любимо рідненьку
Нашу Волинь-неньку!
Навчи нас в пригодоньці
Стати їй в нагодоньці,
Сил усіх добудемо –
Тебе не забудемо!*

Про ті часи у монографії Андрія Смирнова „Мстислав (Скрипник): громадсько-політичний і церковний діяч. 1930-1944“ читаємо: „Складність стану української освіти на Волині полягала в тому, що тут не було жодної державної гімназії з рідною мовою навчання, не кажучи вже про вищі навчальні заклади. Українські гімназії у Луцьку, Рівному і Кременці були приватними і підтримувалися грішми патріотичної громадськості. Будучи членом товариства „Рідна школа“, головою товариства „Українська школа“ в Рівному, головою Батьківського комітету Рівненської приватної гімназії, С. Скрипник активно займався справами українського шкільництва. Під його головуванням Товариство „Українська школа“ в Рівному перетворилося на одну з наймасовіших українських організацій Волині. Воно не тільки сприяло розвитку українського шкільництва, а й поширювало українську освіту і культуру взагалі. У січні 1936 року з ініціативи С. Скрипника почав виходити часопис для дітей „Сонечко“.

С. Скрипник народився 10 квітня 1989 року в Полтаві. Його батько – Іван Скрипник – походив з козаків Миргородського полку, а мати – Марія – з дому Петлюри (вона була рідною сестрою Симона Петлюри).

Навчався С. Скрипник у приватній підготовчій прогімназії, а після її закриття владою (через участь учнів у святкуванні ювілею відкриття пам'ятника Іванові Котляревському) продовжив навчання у Першій класичній чоловічій гімназії. Згодом вступив до військової школи прапорщиків у Оренбурзі.

Під час революційних подій С. Скрипник служив у Першому кінному полку гайдамаків ім. Костя Гордієнка та в інших діючих частинах Української Армії, брав участь у поході Запорізької дивізії в Крим. У липні 1918 року був разом з С. Петлюрою заарештований німцями і понад чотири місяці перебував у Лук'янівській в'язниці. Далі – знову фронт, поранення у березні 1919 року, шпиталь. Після одужання – служба в Похідній канцелярії Головного отамана військ УНР аж до 1921 року, коли потрапив до табору інтернованих у місті Каліші (Польща).

Знайшов осідок у Луцьку. Однак, уже восени 1922 року польська поліція заарештувала його за громадсько-просвітницьку діяльність і виселила з Волині. С. Скрипник опинився в Галичині, де працював в кооперації.

Після приходу до влади в Польщі Юзефа Пілсудського, який колись підтримував С. Петлюру у його боротьбі з більшовиками, С. Скрипник повернувся на Волинь і оселився в Рівному. Саме тут він розгорнув активну культурно-масову діяльність, був обраний послом до польського Сейму від Волині та Полісся, очолив Товариство „Українська школа“, брав участь в організації та проведенні з'їздів духовенства та мирян.

С. Скрипник навчався у Вищій школі політичних наук у Варшаві, на курсах у Варшавському вільному університеті. Був одружений з галичанкою Іванною Вітковицькою, з якою мав сина Ярослава та доньок Тамару та Маріану. Дружина С. Скрипника загинула за нез'ясованих обставин у Львові, коли це місто зайняли радянські війська.

У квітні 1942 року С. Скрипника в Андріївському соборі Києва було висвячено на Єпископа Переяславського. Архипастирська діяльність Владики Мстислава пов'язана з організацією церковного життя православних українців. Коли відродилася українська державність, Митрополит Мстислав спрямував всі свої сили й досвід на відновлення Української Автокефальної Православної Церкви в Україні. У 1990 році на Помісному соборі в Києві 92-річного Мстислава обрали першим Патріархом Київським і всієї України.

Життєве сонечко Патріарха заклалося 11 червня 1993 року на 96-му році життя. А його рукотворне „Сонечко“ гріло серця і душі малих волиняків протягом тривалого часу.

Багато важила для С. Скрипника перша проба його видавничого хисту. Через багато років у „Післяслов'ї“ до „Українського православного календаря на 1992 рік“ Патріарх Мстислав згадував:

„Першим здобутком на моєму видавничому шляху стало видання журнальчика для дітей „Сонечко“, видавництвом якого було Товариство української мови в Рівному, на Волині, головою якого мені прийшлося бути аж до 1941 року“. 50 чисел 16-сторінкового „Сонечка“, що вийшли у світ, робили належну справу. Їх читали не тільки юні волиняки, а й їхні малоос-

вічені батьки.

Були й труднощі. Уже на самому початку часопис почав виходити тільки раз на місяць, а згодом і ще рідше. Товариство „Українська школа“, що його очолював С. Скрипник, постійно вишукувало гроші на пресовий фонд журналу, проводило різноманітні акції для залучення передплатників. Чи не найбільше передплатників було серед учнів приватної української школи ім. гетьмана Івана Мазепи. Воно й зрозуміло, адже ця школа була заснована С. Скрипником і Миколою Бурою. Тож керівництво школи в особі д-ра Івана Сав'юка – секретаря Товариства „Українська школа“ всіляко підтримувало дитячий журнал, вміщувало на його сторінках свої оголошення.

Число за травень 1937 року було цілком присвячено пам'яті С. Петлюри. Звичайно, через призму дитячого сприйняття і уявлення цього Великого Українця. А обкладинку часопису прикрашав портрет Лесі Петлюри, доньки С. Петлюри. З ілюстративного матеріалу та стилю розповідей неважко здогадатися, що їх підготував сам С. Скрипник. І це при тому, що в попередньому році першу сторінку „Сонечка“ прикрашав портрет С. Петлюри роботи художника Петра Зінченка.

П. Зінченко був, здається, єдиним штатним працівником у редакції часопису. Він був репортером і художником-ілюстратором, інсценізатором подій і вправним віршувальником, творцем різноманітних ігрових придумок і автором оповідань на історичну тематику.

Друга світова війна владно внесла свої корективи. У Рівному замість „Сонечка“ почало виходити „Орленя“.

30 жовтня 1941 року часопис „Волинь“ на першій сторінці вмістив оголошення про цю подію.

Як зазначає дослідниця діяльності видавництва „Волинь“ у 1941-1944 роках Раїса Радчик, кожна сторінка журналу вміщувала малюнки, фотографії, графіку, рубрики-заставки. Особливо відзначалися художнім оформленням обкладинки щомісячника. Це, як правило, були малюнки в українському дусі. Новий український дитячий часопис пробуджував національну свідомість.

С. Скрипник залучив до „Орленя“ відомого художника-графіка Ніла Хасевича, з яким мав давні дружні зв'язки – художник ще в 1935 році створив для С. Скрипника книжковий знак, який відзначався високими художніми якостями і експонувався

Книга Степана Скрипника „Сонечко починає знову“.

на багатьох виставках.

Одночасно з ним у Дубні в жовтні 1941 року почав виходити двотижневий часопис для школярів „Школяр-рик“. Його видавав письменник-волиняк Авенір Коломиець, який мав тісні зв'язки зі видавництвом „Волинь“ та особисто з У. Самчуком.

На головного редактора журналу „Орленя“ С. Скрипник запросив П. Зінченка. Особливо стали у пригоді С. Скрипникові знання чужоземних мов та дипломатичний досвід, набутий за роки роботи послом до Сейму. Він вправно згладжував „гострі кути“, що їх висували дійсність та німецька адміністрація. А було тих кутів чимало, адже у нього були ще й часописи „Волинь“, „Український хлібороб“, книжкове видавництво, продукція яких була призначена для всієї окупованої України.

Оскільки час був бідний на друковане слово, тому найвагомішою в часописі стала рубрика „Наша література“ – розповіді про найвизначніших майстрів художнього слова, короткий виклад їхніх найвідоміших творів. У цій рубриці бачимо імена Івана Котляревського, Лесі Українки, Леоніда Глібова, У. Самчука, Марка Вовчка, Івана Франка, Степана Руданського, Бориса Грінченка, Івана Манжури, Пантелеймона Куліша та інших. А березневе число часопису 1942 року було цілком присвячене Тарасові Шевченкові.

У порівнянні із „Сонечком“ часопис „Орленя“ став певним кроком уперед і щодо добору та редагування матеріалів, і щодо художнього оформлення. Українське видавництво „Волинь“ на чолі з невтомним Іваном Тиктором продовжило справу С. Скрипника, на якого чекала стежка архипастиря рідного українського народу.

Інна Нагорна – завідувач Літературного музею Уласа Самчука в Рівному.

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
“English through the Arts” - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.

Яків Гніздовський: Ювілейна виставка

Ірка Савчин-Долл

Серед ювілеїв 2015 року є один особливо цікавий і важливий для всієї української культури, зокрема для образотворчого мистецтва: 100 років тому народився видатний український мистець Яків (Жак) Гніздовський. З нагоди цієї річниці 75-ий Відділ Союзу українців Америки (Morris County N.J.) влаштовує ювілейну виставку – з одночасним продажем художніх творів Я. Гніздовського – дереворізів, ліноритів, офортів, рисунків, акварелів, олійних картин і тканин.

Визнаний передусім за надзвичайно оригінальні дереворізи, Я. Гніздовський був неперевершеним майстром у техніці естампу. Він уперше переніс рисунок з копіювального паперу на гравірувальну дошку-матрицю, яка могла бути з дерева, призначеного на дереворізи, з лінолеуму – на лінорити, або металевою бляхою, покритою мистецькою смолою, призначеною на офорти (etchings).

Вживаючи дуже простенькі інструменти-різці, вигострені на U- або V- кінці, майстер видовбував все тло з матриці, що мало проявитися білим на естампі дереворіза або лінографі. Цей етап праці міг тривати тижнями або місяцями, залежно від розміру композиції та її складності.

Матриця на дереворізи найчастіше виготовля-

„Білий Лебідь-2“, кольорова лінографія, 1976

лася з груші, вишні, бука або яблуні.

Фарбу, або туш (India ink) мистець нансив на естамп від поверхового рельєфу-взору, що залишався на дереворізі або лінографі після різ-

Яків Гніздовський на виставці творів La Maison Francaise в Нью-Йоркському університеті, 1960 р.

би. Навпаки, естампи-офорти набирали туш з глибини вирізьблених шпарок у металевій матриці.

Друкування починалося з ручного відбитку малої кількості (п'ять-10) перших пробних примірників, далі йшло вдосконалення з кожним новим примірником. Наступний тираж складав приблизно 25 авторських відбитків, а загальний тираж – 100-150 відбитків, й кожен був підписаний та пронумерований автором.

Дивовижно плідний художник, Я. Гніздовський створив понад 375 естампів-шедеврів.

Сам папір мав власну красу і збагачував естетику твору. Майстрові подобався японський папір „ваші“, виготовлений в ручний спосіб з кори шовковиці. Цей папір нерідко має маленькі рештки кори або хиби, які додають творів неповторного чару.

Заслуговує на особливу увагу та обставина, що провідні теми графічних творів підказувала Я. Гніздовському природа – звірята, квіти, дерева. Втім, як він сам розповідав, на перших порах творчості художник звертався до теми людини, зокрема у Нью-Йорку, але ці його спроби не вдалися і врешті він знайшов себе в симпатичному колі рослин і звірят.

Після смерті мистця знайшлася колекція його рисунків пером і тушею, і дотепер не експоновані акварелі. Під його наглядом, тканини з його зображеннями були виготовлені з природної, ручно-пряної і зафарбованої волічки.

Я. Гніздовський був майстром естампи світового рівня і слави, про що свідчать багато нагород, виставок, рецензій і публікацій з цілого світу. Його твори є в постійних колекціях міжнародних музеїв, університетів і галерій.

Помер знаменитий мистець у 1985 році і похований на меморіальному Личаківському цвинтарі, навпроти могили Івана Франка у Львові.

75-ий Відділ США влаштовує Ювілейну виставу творів Я. Гніздовського. Всі експонати виставки походять з спадку мистця Гніздовського і включають дереворізи, лінорити, офорти, рисунки, акварелі, олійні твори і тканини.

Виставка і продаж відбудеться в неділю, 22 березня, від 1-ої до 5-ої години, в Українському Американському Культурному Центрі у Випані, Нью-Джерсі. Вступ – 20 дол., ціна включає шампанське і перекуску. Весь дохід призначений на цілі відділу.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Щоб Вас не замело банківськими платежами

Відкрийте у „Самопоміч“
чековий рахунок з дебітною картою

Безкоштовні транзакції
Без мінімального балансу
Без місячних оплат

Безкоштовна VISA® Debit картка
Безкоштовний онлайн BillPaysm
коли маєте DirectConnectsm

Депозити забезпечені федеральним урядом до мінімальних \$250,000

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитна Спільнота

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0072

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C.N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Where Your Money Works for You!

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Потрібен чековий рахунок? Зайдіть до якого набудує свою Кредитку „Самопоміч“, щоб вилітати у членство та відкрити рахунок. Ми надаємо повноцінний сервіс на чековий рахунок – \$400,000 на діловий чековий рахунок. Для доступу онлайн потрібна рекстрація і можуть бути додаткові кошти. Співробітники етатипи подані у Financial Savings Association Fee Schedule. Пролозіція може бути складована безкоштовно від одного до двох домілюнок. За найновішою інформацією телефонуйте на (888) 22-8571.

Full Financial Services

„Яра“ запрошує на виставу „До кам'яного дна“

Марина Калина

НЮ-ЙОРК. – Через бої на сході України Мистецька група „Яра“ вирішила замінити попередньо заплановану весняну виставу „Темна ніч, яскраві зорі“ на нову постановку „До кам'яного дна“ („Hitting Bedrock“), надхненням для якої були інтерв'ю з мешканцями Донецька протягом минулого року. Ця вистава, здебільшого англійською мовою, йде на сцені театру „Ля Мама“ від 20 лютого до 8 березня, за адресою: 74A East Fourth St. в Нью-Йорку.

Вистава поєднує ці інтерв'ю з нещодавно написаною поезією та монологамі Сергія Жадана, найпопулярнішого письменника часів незалежної України. Мистецький директор „Яри“ Вірляна Ткач стала режисером вистави.

Понад 20 мешканців Донецька відгукнулися на запрошення „Яри“ розповісти про свої мрії для вистави Плятформних культурних ініціатив „Ізоляція“, яка діяла у закритій будівлі однієї з фабрик. Вистава була запланована на червень 2014 року, але втрутилася війна.

Приміщення „Ізоляції“ було захоплене терористами і замінено. В. Ткач зустрілася з директором „Ізоляції“ Любою Михайловою у Києві, щоб продо-

(Закінчення на стор. 18)

Сцена з вистави „До кам'яного дна“. (Фото: Володимир Ключко)

Дебальцеве...

(Продовження зі стор. 1)

спортних вузлів України – на рівні Києва, Одеси, Львова. За своїм стратегічним значенням він перевищує Донецьке міжнародне летовище, де українські захисники-„кіборги“ виявили такий героїзм, що московському загарбникові приснитися не могло. Так само мужньо вони стояли й тут, розуміючи, що втрата Дебальцева означатиме значний успіх росіян, бо вони дістають можливість постачати зброю для сепаратистів не автами, а ешелонами.

Саме тому підпорядковані Володимирові Путінові маріонеткові вождики Донецької і Луганської „народних республік“ не мали найменшого наміру дотримуватися мирних домовленостей, досягнутих у Мінську 12 лютого. Від того дня промосковські бойовики 253 рази порушили „режим тиші“.

Цитуємо речника штабу Антитерористичної операції Андрія Лисенка: „Від моменту оголошення про припинення вогню до моменту виходу українського гарнізону з Дебальцева щодоби на кожного українського вояка вистрілено 580 кілограмів смертоносного металу у вигляді реактивних, артилерійських снарядів, мін, протитанкових керованих ракет та інших боеприпасів“.

18 лютого командування української армії прийняло рішення відвести війська з Дебальцева. Того дня Президент Петро Порошенко запевнив, що 80 відс. українських підрозділів організовано, зі зброєю в руках, залишили зону боїв. Президент підкреслив, що це відступ „пляновий, керований“, тому його треба вважати успіхом, а не поразкою. Якоюсь мірою це справді так, якщо події в Дебальцеве порівнювати з „котлом“ під Іловайськом, коли наші оточені батальйони гинули під прямим вогнем з російських „Градів“ і танків.

На цей же раз, як ствердив в інтерв'ю для Радіо „Свобода“ (18 лютого) речник Генерального штабу Збройних сил України Владислав Селєзньов, відступили „з пляцдарму, оточення не було“.

Інформація того ж дня з уст народного депутата і командира добровольчого батальйону „Донбас“ Семена Семенченка („Еспре-

со TV“, 18 лютого): „Я дістав звіт від командира підрозділу, який тримає передові позиції на „дорозі життя“, ближче до Дебальцева. Колонна виходить з Дебальцева і на певній ділянці дороги залишилася без прикриття. Танки терористів вийшли на позиції і впритул розстріляли колонну“.

За кількістю жертв це подібне до „котла“: 168 убитих, 112 полонених і 29 пропали безвісти.

18 лютого П. Порошенко як Головнокомандуючий Збройними силами України відвідав зону АТО, але вже перед цим виступив з такою заявою: „У Дебальцеві Збройні сили повністю виконали поставлене перед ними завдання...Ця позиція та успіхи нам були конче потрібні в Мінську під час переговорів та після Мінська. Ми змогли показати всьому світові справжнє обличчя бандитів-сепаратистів, підтримуваних Росією, що виступала гарантом та безпосереднім учасником Мінських переговорів“.

З приводу цієї заяви політолог Леонід Чумак іронізує: „Тобто, Дебальцеве нам потрібне було лише для переговорів у Мінську, а тепер уже можна звідти „переможно“ піти“ („Еспресо TV“, 18 лютого).

Тим часом військовий експерт Олексій Арестович думає дещо інакше: „Відступ з Дебальцева може мати і позитивні наслідки. Зокрема можна домогтися визнання Росії домовленості. Для неї це означає нові санкції, а для нас – нова перемога і нове озброєння. Це цинічно, жахливо, але з користю. Крім того, з поразкою у Дебальцеві Порошенко дістає внутрішній ресурс на розгін Генштабу – генералів, які бездарно командують. Але якщо Порошенко не доможеться санкцій та зброї і не розжене „генштабівську мафію“, то відступ з Дебальцева буде помилкою, яка вартувала нам сотні життів. І це буде дуже сильний удар по ментальності народу“. І далі – висновок: „Росії не потрібне Дебальцеве. Вона має величезний плян зламати Україну та покерувати Європою через українську кризу, а потім через європейську кризу – Америкою та усім світом. Дебальцеве – лише маленький епізод цієї кампанії, і навіть важливість дебальцевського залізничного вузла – це дрібниці...“ („Газета по-українськи“, 18

лютого).

Точка зору колишнього керівника Зовнішньої розвідки України генерала Миколи Маломужа: „Україна втратила стратегічну ініціативу в переговорному процесі. Це позиція слабкого: ми здали стратегічний об'єкт, військово-політичний і транспортний вузол. Панікувати не треба, належить продовжувати дипломатичні перемовини і водночас готуватися захищати Маріупіль. До цього бойовики захоплять ще декілька дрібних об'єктів, але їх ще можна зупинити, поки Путін прагне якось зберегти обличчя перед світом“. („Газета по-українськи“, 18 лютого).

На жаль, є в Європі і політики, і політикани, котрі запопадливо заглядають в рот В. Путінові, як, наприклад, мадярський прем'єр Віктор Орбан. 18 лютого Путін відвідав Будапешт і, пообіцявши угорцям 10 млрд. євро кредиту – це коли сама Росія вже задихається від економічних санкцій! – цинічно глузував з українського війська, яке нібито відступило „перед вчорашніми

донецькими шахтарями і вчорашніми трактористами“.

Це безсоромна брехня. 18 лютого, під час візиту до Латвії, Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг ствердив, що бойовики застосували в районі Дебальцева „найсучаснішу російську зброю“.

І що скаже тепер „глибоко стурбована Європа“? У США сенатори-республіканці Джон МакКейн та Ліндсі Грем у спільній заяві звинуватили європейських провідників у потуранні Путінові. Буквально: „Канцлер Німеччини та Президент Франції, за підтримки Президента США, легітимізують розчленування суверенної української нації в Європі – вперше за 70 років“ („Голос Америки“, 18 лютого).

В телефонній розмові з віцепрезидентом США Джоозефом Байденом в ніч з 17 на 18 лютого П. Порошенко „закликав США реалізувати попередні обіцянки щодо надання Україні додаткових засобів її обороноздатності“. Почув від Дж. Бай-

(Закінчення на стор. 18)

ICON ART

VISIONS OF A WORLD UNSEEN

CONTEMPORARY SACRED ART FROM UKRAINE

Organized in cooperation with Iconart Gallery of Contemporary Sacred Art, Lviv, Ukraine.

March 20 – April 12, 2015

UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA, 2 East 79th St. New York, N.Y. 10075
(212) 288-8660 www.ukrainianinstitute.org

Православні єпископи...

(Закінчення зі стор. 9)

дом у ці складні часи, бо духовна підтримка та добре слово роблять набагато більше, ніж матеріальні блага. Ми разом можемо подати приклад державно-церковного партнерства у вирішенні складних проблем та загоєнні ран, завданих нашим людям та нашій країні", – підкреслив П. Порошенко. Він нагадав, що під час Революції гідності молитва та підтримка священства дуже допомагала українцям в боротьбі, закликав підтримувати українських військових, які сьогодні боронять Україну від агресії.

Президент також подякував представникам Церков та релігійних організацій, які знаходять мужність служити в Криму. „Це дуже важливо, бо це є однією з форм української присутності у тимчасово окупованому Криму", – зазначив він.

Президент підкреслив, що в Україні всі Церкви та релігійні

організації мають рівні права. При цьому звернув увагу, що інформаційна війна Росії торкається церковних питань та намагання розколоти українське суспільство. Так, майже 20 відс. пропаганди стосуються релігійних матеріалів.

У свою чергу, представники Церков та релігійних організацій зазначили, що щоденно моляться за Україну, а особливо за її військові підрозділи.

Вітаючи Митрополита Антонія та Єпископа Даниїла з Української Православної Церкви США, Митрополита Юрія та єпископів Іларіона і Андрія з Української Православної Церкви Канади, Президент висловив слова подяки духовним провідникам українських православних громад у діяспорі за їхні молитви і підтримку різних благодійних проектів в ці важкі часи української історії.

Митрополит Юрій від імені Української Православної Церкви Канади запевнив Президента у молитвах та підтримці Церкви в Канаді, також зазначив, що члени Постійної конференції прийшли в

Україну, щоб вшанувати першу річницю пам'яті „Небесної сотні" – жертв трагедії на Майдані.

Митрополит Антоній заявив, що він був глибоко зворушений запрошенням Президента взяти участь у зустрічі Всеукраїнської ради Церков, почувачи себе до певної міри недостойним бути разом з тут присутніми братами, тому що вони є тими, хто щодня страждає від страхотливих загарбників української території.

Митрополит підкреслив, що Президент і всі присутні повинні знати, що далеко за океаном вірні Української Православної Церкви США так само переживають і страждають через події, що відбуваються на нашій рідній землі та з нашим народом. Він також запевнив Президента у молитвах вірних Церкви під час кожної Літургії майже кожного дня.

Митрополит заявив, що він думав, що був досить добре ознайомлений з тим, що відбувається сьогодні в Україні через засоби масової інформації США і з того, що він читав в інтернеті, але тільки

коли він прибув в Україну і почав дивитися телебачення, то побачив реальність боротьби з тероризмом.

На зустрічі було порушене питання про ліквідацію експертної комісії з питань захисту суспільної моралі. Президент зазначив, що суспільство повинно мати надійний захист від кроків, які руйнують суспільну мораль, однак цим не має займатися державний бюрократичний орган, що себе дискредитував.

На закінчення Президент подякував релігійним провідникам за їхню участь в засіданні.

Митрополит Антоній та Єпископ Даниїл вручили Президенту набір книг з історії Української Православної Церкви, написані проф. Іваном Власовським та маленьку репродукцію Статуї Свободи – всесвітнього символу свободи, яка розбурхує прагнення до свободи у людей по всьому світі. Ця статуя, будучи вособленням США, також повинна бути символом свободи і прагнення українського народу в ці сумні дні історії сучасної України.

Дебальцеве...

(Закінчення зі стор. 17)

дена те саме, що чуємо від європейців: „Якщо Росія далі порушуватиме Мінські домовленості, то платитиме за це все більше ціну". Чи Білий Дім, нарешті, виставить В. Путінові таку ціну, якої він не витримає?

Глибокої вдячності заслуговує від українців Канада. 17 лютого Прем'єр-міністр Стівен Гарпер оглосив про нові економічні санкції проти Росії і про заборону на в'їзд у країну 37 її громадян.

Та найважливіше – що відбувається в Україні, в Києві. 17 лютого Рада національної безпеки і оборони вирішила, під головуванням П. Порошенка, звернутися до ООН з проханням прислати в Україну миротворчу місію. На думку Пре-

зидента України, „це буде найоптимальнішою гарантією безпеки в ситуації, коли миру не дотримується ні Росія, ні ті, кого вона підтримує".

Може, так, а може – ні. Такий ось сумнів має щодо цього голова парламентського підкомітету з питань державної безпеки Андрій Левус: „Вище військово-політичне керівництво держави вживає всіх заходів, щоб, з одного боку, зберегти територіальну цілісність, а з іншого – уникнути повномасштабного конфлікту. І в цьому сенсі, можливо, є ефективним рішення щодо запрошення миротворчого контингенту. Але тут є одна загроза – вона в тому, що ми самі плянуємо, щоб цей конфлікт став замороженим. Практично

повторюється „югославський сценарій", коли спочатку підписували безліч перемир'їв, відтак були уведено мироносні війська, а ефекту не досягалось. Так і тут конфлікт може тліти довгі роки..." (Радіо „Свобода", 19 лютого).

На що ж сподіватися? На кого покладатися? Надія – десь посередині між владою і пробудженим Революцією гідності українським суспільством.

З виступу депутата і командира „Донбасу" С. Семенченка на пресконференції у Дніпропетровську 17 лютого: „З метою збереження незалежності України, повернення відчужених територій, боротьби з корупцією, наведення ладу в країні, допомоги Президенту України в цей нелегкий час, ми ухвалили рішення створити об'єднаний штаб українських добровольчих батальйонів. Ми підписали декларацію, вона відкрита для підписання добровольчими підрозділами і волонтерськими організаціями".

Тобто щось таки діється, дух українців не спить. Не можна сидіти, склавши руки, і чекати з моря погоди.

„Яра“ запрошує...

(Закінчення зі стор. 17)

вжити спільний проект.

Вистава в „Ля Мама" представляє нові інтерв'ю та цілком новий цикл поезій, які написав С. Жадан і переклали В. Ткач та Ванда Фіпс. По дорозі до залі в театрі глядачі скеровані у підземний прохід, де розміщена виставка фотографій мешканців Донецька, з якими проводилися інтерв'ю, а також можна почути аудіозаписи їхніх голосів.

Музику для нової вистави написав бандурист Юліан Китастий. Беруть участь у виставі Марина Селандер, Ендрю Колто, Шон Іден, Кріс Ігнасіо та Марія Плешкевич. Декорації та освітлення робила Ватоку Уено. Костюми – Кейко Обремські. Проекцію підготував Володимир Ключко.

Цього року Мистецька група „Яра" святкує своє 25-ліття. Вона створила 31 міжнародний культурний проект у співпраці з артистами Східної Європи, Центральної Азії та Сибіру.

ПОШУК ПРАЦІ

Жінка з України пошукує працю без проживання, по догляду за особою похилого віку та веденням домашнього господарства.
Тел. 862-371-7289. Наталка

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

2200 Route 10 West, Suite 109

Parsippany, NJ 07054

(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на автобусі.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталога

вміст пакунок:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салामी - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Померла видатна діячка жіночого руху

Д-р Олександр Панченко

МЮНХЕН. – 26 грудня 2014 року відійшла у вічність св. п. Лідія Марцюк (з дому – Укарма), – видатна діячка українського жіночого руху, членкиня Закордонного представництва (середовища) Української Головної Визвольної Ради (УГВР) та ОУН за кордоном та, мабуть, одна з останніх українок, що були ув'язнені за політичними мотивами у сумнозвісному жіночому таборі нацистів Равенсбрюк, поблизу Берліну.

Вона була дружиною визначного діяча українського національно-визвольного, громадського й кооперативного руху св. п. Зиновія Марцюка.

Народилася Л. Укарма 1 квітня 1920 року біля міста Балта, при невеликій станції Бартадеміці, що поблизу Одеси, у родині сотника Української Галицької Армії (УГА) Андрія Укарми. Вона ніколи не бачила свого тата, який помер поранений, знесилений та хворий на станції Вапнярка. Побратим тата, її хресний батько старшина УГА Сава Буцманюк влаштував дівчину на працю до свого бюро у Кракові. У цьому місті вона успішно склала матуру.

1942 року Л. Укарму було заарештовано в Берліні за підпільну діяльність та участь в українській жіночій організації. 24 березня 1943 року її ув'язнили у жіночому таборі Равенсбрюк, з якого ув'язнені українки були звільнені заходами Закордонного представництва УГВР.

У цьому концтаборі перебували Дарія Гнатківська (Лебедь), Марія Григорців (Головата), Дарка Сидір, Ольга Фроляк, д-р Ганна Ганкевич, Романа Лебедович (Навроцька), Дозя Котис (Гайвас), Пелагея Дністрянська (Ткачук), Ада Котко (Липичак), Ольга Фроляк (Еліяшевська), Марія Оренчук (Марущак), Ліна Новожилова, Ганна Федор, Валентина Верес, Людмила Нечипор, Катря Валько, Надія Романів, Адрія-

Св. п. Лідія Марцюк

на Гудга (Удід), Ірина Шуль (Боєнко) та багато інших.

По війні Л. Укарма одружилась з З. Марцюком, вихідцем з тернопільського містечка Озірна. Разом вони організовували акції допомоги українським політв'язням: протягом 1979-1993 років до України було вислано близько 700 пакунків для в'язнів сумління та їхніх родичів з оджею, харчами, книгами й готівкою.

Л. та З. Марцюки виховали в українському патріотичному дусі трьох доньок, були завжди активними в громадському житті українців на еміграції, а після набуття Україною Незалежності усіляко підтримували патріотичні починання в краю, займались благодійництвом.

Українська патріотична громадськість висловлює найщиріші співчуття дочкам Покійної – Христі Фрей, Орісі Марцюк з чоловіком Іяном Іонтом, Оксані Марцюк та внукам Насті, Яремі і Ларисі й разом з ними сумують за такою тяжкою й непоправною втратою.

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з нашими близькими, приятелями й знайомими, що в п'ятницю, 6 лютого 2015 року, відійшла у Вічність

св. п.

Софія Мельник БУРА

Похоронні відправи відбулися 8 лютого в похоронному заведенні Головача та 9 лютого 2015 року в Українській Греко-Католицькій Церкві Покрова Пресвятої Богородиці в Пармі. Похоронено покійну на військовій частині УПА цвинтаря св. Андрея в Пармі побіч чоловіка Тараса, який упокоївся в Бозі в 2011 році.

ЗАЛИШИЛА В СМУТКУ

сестру Оленку;
дочок Дарію, Наталію з чоловіком Юрієм, і Ліду з чоловіком Тарасом;
внуків Тому, Миколу, Василя, Юрія, Андрея, Таню, Терезу, Данила, Марка та Олесья;
правнучку Софію.
Син Мирон упокоївся в Бозі в 1974 році.

Зі святими упокой, Христе, душу раби Твоїї, де немає болізни, ні печалі, ні зітхання, а життя безконечне.
Сотвори їй, Господи, вічну пам'ять.

Вічна їй пам'ять!

Загін „Червона Калина“ 5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

Ділимося сумною вісткою з усіми братчиками Загону та пластовими друзями, що у вівторок, 17 лютого 2015 року, відійшов на Вічну Ватру наш братчик

св.п.

пл.сен. дов.

БОГДАН ТИТЛА

Панахида була відправлена в п'ятницю, 20 лютого 2015 року, в похоронному заведенні Whalen & Ball Funeral Home в Йонкерсі, Н.Й., а похорон в суботу, 21 лютого 2015 року, на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Синам Андрієві і Романові з родинами складаємо наші глибокі співчуття.

Вічна Йону пам'ять!

Старшина Загону

Ділимося сумною вісткою, що 7 лютого 2015 року помер

св. п.

проф. Джон С. Решетар

нар. 14 липня 1924 року.

Джон С. Решетар був професором Емерит політичних наук при University of Washington, Seattle від 1989 року після чотирьох десятиріч праці в інших університетах. Перед 32 років викладання в University of Washington, Seattle він викладав в Princeton University (1947-1955) як інструктор і лектор з політичних наук а також рік як лектор-відвідувач з політичних наук в Yale University. Отримав ступінь бакалавра у Williams College в 1945 році (Phi Beta Kappa), ступінь магістра у 1946 році і докторат у 1950 році з політичних наук у Harvard University. Є автором наукових праць: The Ukrainian Revolution, 1917-1920, видання 1952 і 1972; History of the Soviet Communist Party - два видання і The Soviet Polity - три видання 1971, 1978 і 1989 pp. Був співавтором Introduction to Comparative Government - 5 видань від 1985 до 2002 і надрукував в журналах понад 30 статей, глав і симпозій.

Залишив в глибокому смутку дружину Олену Решетар після 59 років подружнього життя.

Вічна Йому пам'ять!

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

***With a SRNYFCU checking account and
online banking paying bills is as
easy as 1, 2, 3!***

- 1. No checks to write***
- 2. No envelopes to lick***
- 3. No stamps to stick***

Just a click!

E-statements too!

www.selfreliancenyc.org

SELF RELIANCE NEW YORK

Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed
by the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

